

מבית גילוי דעת
קרוב אליך
עבודת ה' ברוח חסידית

**אני
ללב
ואת
לטל**

**נרשמים עכשיו
מתחילים ללמוד באלול
ומרוויחים שנה**

הפקולטה לניהול B.A.

- < מנהל עסקים
- < חשבונאות ומערכות מידע

המכינה לאקדמיה

- < מכינה מלאה | מכינת רעטן

**מסלולי לימוד
לתואר שני**

- < פיזיקה יישומית / הנדסת אלקטרו-אופטיקה M.Sc. (לב)
- < כריית מידע M.Sc.
- < תואר שני בסיעוד - מומחיות גריאטריה
- < וטיפול תומך M.S.N.-NP (טל)

**הפקולטה למדעי
החיים והבריאות**

- < סיעוד B.S.N.
- < ביואינפורמטיקה B.Sc.
- < לימודי קדם-רפואה Pre-Med
- < הסבת אקדמאים לסיעוד B.S.N. (טל)

**הפקולטה להנדסה
ומחשבים B.Sc.**

- < פיזיקה יישומית / הנדסת אלקטרו-אופטיקה (לב)
- < הנדסת חשמל ואלקטרוניקה (לב)
- < הנדסת תוכנה
- < מדעי המחשב
- < הנדסת תעשייה וניהול

**קריאה אחרונה למעוניינים להתחיל את לימודיהם בשנה"ל תשפ"ד
ההרשמה עומדת להסתיים!**

בית מדרש | מדרשה
בראשות הרב יוסף צבי רימון

שנה ראשונה חינם
לכוגרי צבא ושירות לאומי

מערך
מלגות רחב

שכר לימוד
אוניברסיטאי

אחוזי השמה
גבוהים

מבחו תיל
או פסיכומטרי

בואו להכיר את אחד התחומים
המבוקשים בארץ:

תואר שני בכריית מידע M.Sc. DATA MINING

הצטרפו לתואר המאפשר לעבוד
במגוון רחב של תפקידים בתעשייה ובאקדמיה.

בוגרי התוכנית יוכלו להשתלב בתפקידי ניתוח נתונים ובפרט נתוני עתק,
בפיתוח ובשילוב של יישומי בינה מלאכותית ולמידת מכונה,
תכנות ומחקר בתעשייה על גווניה השונים ועוד.

התואר מיועד לבוגרי תואר ראשון במדעי המחשב,
הנדסת תוכנה או הנדסת תעשייה וניהול, בהתמחות מערכות מידע.

- לפרטים סרקו את הברקוד -

קְרוֹב אֵלֶיךָ

עבודת ה' ברוח חסידית

אמנות לתפארת

מהשומר הצעיר לאינדיאנה,
ובחזרה את כל הדרך אל ה'
תפארת טויסטר מפעילה נשים
בסדנאות שעושות טוב לגוף ולנשמה

אלוללללללללל! ברוך הבא!

הרב עדין אבן ישראל (שטיינזלץ) זצ"ל
במנות מחשבה לכל החודש
לגזור ולשמור, לעשות ולקיים

איפה הרעל?
תחפש לבד!

אהרן רזאל יצא לשדה
ופגש רוח של תשובה

האויב הגדול של התשובה

הרב יהושע שפירא

אתה לא מלאך, נשמה!

אורי צוקר

Time is Money, Money is Life!

הרב שבתי סלבטיצקי

תירוצים, תירוצים

אלינור דהן (מיכאל)

התלמיד ניצל את ההזדמנות, והתנה עם רבו שבתמורה לביאור התוספות המוקשה, יגלה לו רבו את פשר האותיות החקוקות על קופסת הטבק - עסקת חליפין הוגנת...

הקוד למערכת השמירה

שלום חברים יקרים. רציתי לדבר אתכם היום על היכולת והזכות שיש לנו לשמור על הדיבור שלנו. חשוב לומר ש"לשמור" זה לא רק להימנע מלומר דברים פוגעניים או לשון הרע; "לשמור", בלשון הקודש, זה גם במובן של להמתין. וכפי שנאמר על יעקב אבינו "ואביו שמר את הדבר", כלומר שיעקב ציפה והמתין לראות מה יהיה עם החלומות של יוסף.

לפעמים יש לנו כאלו השגות ברוחניות או בלימוד התורה, ואולי אפילו - להבדיל - בהבנה פוליטית או בענייני מסחר, וכשאנחנו פוגשים מישהו שדעתו שונה משלנו או שהבנתו חלקית ומועטה ביחס למה שיש לנו, לא פעם יכול לצאת מאיתנו זלזול בזולת. זה ניסיון גדול, אבל תדעו לכם שלפעמים מתמודדים איתו גם אנשי מעלה. אני מקווה ששמעתם על הגאון המופלא המכונה "הרוג'צובר" - רבי יוסף רוזין, רבה של דווינסק ובעל 'צפנת פענח', שהיה ממש גאון הגאונים. מסופר עליו שמרוב גדלותו בתורה, לפעמים היה מבטל בחריפות את דעתם של אחרים בלימוד התורה. כמובן, זה לא היה מתוך כוונה לפגוע אישית, אלא מתוך מה שמכונה "ריתחא דאורייתא" - התלהבות ולהט בלימוד התורה.

עסקה באמצע הסוגייה

במשך תקופה למד הגאון הרוג'צובר אצל רבו, רבי יוסף דוב סולובייצ'יק, אבי שושלת גאוני בריסק הידועה, ומסופר שבהזדמנות ראה אצלו קופסת טבק להרחה שעליה היו חקוקות האותיות: ש, פ, ו, מ, נ. זה היה נראה כמו איזה צופן מסקרן, אך למרות בקשותיו מיאן רבי יוסף דוב לגלות לו את פשרן של האותיות הללו ומשמעותן. אתם יודעים, בדרך כלל כשבן אדם לא מסכים לגלות דבר מה, לרוב זה מתוך מחשבה שהשואל עדיין לא ראוי לשמוע את התשובה האמיתית, או שמדובר בדברים שאם יחשפו יתגלו צפונות שעלולות להחליש את ההתכוונות הפנימית בדברים שלא ראוי להם להתפרסם, וכך יכולות להיות עוד ועוד סיבות, חלקן טובות וחלקן טובות יותר, ביחס לשאלה למה אנשים לא משיבים על שאלות אישיות מסוימות. בכל אופן, תחשבו על הסקרנות של תלמיד שרואה צירוף אותיות מסוים על קופסת הטבק של רבו, ומבין שטמון כאן איזשהו מידע נסתר שרבו חקק במיוחד כדי להזכיר לעצמו דבר מה חשוב, ובתור תלמיד שכל כך מעריך ומוקיר את רבו הוא רוצה לחשוף את העניין הנסתר, אבל רבו ממאן לגלות לו...

כעבור זמן, בעת הלימוד המשותף בין הרב לתלמיד, התקשה פעם אחת רבי יוסף דוב בהבנת הפשט בדברי התוספות, ולעומתו הרוג'צובר טען כי הוא יכול לבאר לו את הדברים המוקשים. צריך לזכור שרבי יוסף דוב ידע שאם תלמידו הגאון אומר שהוא יכול להסביר את הסוגייה, הוא היה סמוך ובטוח שזה אכן כך. ואולם התלמיד ניצל את ההזדמנות, והתנה עם רבו שבתמורה לביאור התוספות המוקשה,

יגלה לו רבו את פשר האותיות החקוקות על קופסת הטבק - עסקת חליפין הוגנת...

רבי יוסף דוב מצדו נענה לעסקה, וכנראה שהוא גם חש שזו עת רצון לחשוף את הסוד. הוא סיפר לרוג'צובר שבילדותו הוא היה חד לשון, ונהג להצליף במילים חריפות כלפי אחרים שכנראה הוא חשב שהדבר נכון עבורם במצבם. לימים עקר מעצמו הנהגה זו, ולזיכרון טבע לו על קופסת הטבק את האותיות ש'פ'ו'ש'מ'נ' - ראשי התיבות של הפסוק "שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו..."

ללכת בדרכי הרב

אגב, איך הגיע אלינו הסיפור הזה שהתרחש בצעירותו של הרוג'צובר? ידוע שהגאון היה ממשפחה של חסידי חב"ד, ומפעם לפעם גם היה נוסע אל רבו האדמו"ר מקפוסט, נכדו של האדמו"ר ה'צמח צדק', שחיבר את ספר החסידות הידוע בשמו 'מגן אבות'. פעם אחת שיתף הרוג'צובר את האדמו"ר בסיפור עם קופסת הטבק של רבי יוסף דוב, וכעבור זמן, בהזדמנות מסוימת, שלח האדמו"ר מקפוסט שליח לרוג'צובר עם מסר קצר: "הגיעה העת להתנהג בדרכי רבו". כאשר שאל השליח את הגאון למה רומז האדמו"ר במשפט זה - שגם הוא סוג של צופן, ללא כל הסבר - נענה וסיפר לו את כל הסיפור על קופסת הטבק. כנראה הגיעו שמועות אל האדמו"ר מקפוסט שהרוג'צובר נוקט לפעמים בלשון חדה כלפי אחרים, באופן שהדברים עלולים להתקבל שלא כראוי, ולכן הוא שלח שליח כדי להזכיר לו את הנקודה הזו.

חברים יקרים, אמנם אנחנו לא במדרגה של הרוג'צובר, וגם לא זכינו לראות את קופסת הטבק עם הצופן בביתו של ראש שושלת סולובייצ'יק המפוארת, וגם לא הגיע אלינו שליח מה'מגן אבות' מקפוסט, אבל עדיין אנחנו יכולים ליישם את הנקודה החשובה הזו - "שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו". ואתם יודעים, עיקר השמירה מתבטא ביכולת להמתין עם הדיבור הבעייתי עד שמגיעה האפשרות לדיבור מתוקן. כשאנחנו נמנעים מדיבור שאינו כראוי, אנחנו מקבלים כוח להוציא אותו בצורה טובה אחרת - בתפילה, בלימוד, בהתבודדות מול ריבונו של עולם, וכך לבטא את עושר מילותינו ומאווי לבנו, כמו שנאמר "ארחב פיך ואמלאהו" - ארחיב את פיך בדיבורים נכונים ומתאימים ואמלא את בקשתך.

אז הנה, קיבלנו הזמנה לרכוש מתנה יפה לעצמנו לקראת החגים: קופסת טבק כסופה או מזהבת - או משהו אחר, כל אחד לפי יכולותיו - ועליה חריטה של המילים הללו. ובוודאי השמירה על הדיבור הראוי הביא לנו את השפע המתאים שאיתו נוכל לממן את הקופסה הנדרת הזו... לחיים, לחיים!

מערכת הפצת מסרים המתקדמת ביותר בישראל!
שירותי פיתוח בוטים ואוטומאציות

072-330-6060

www.meserGO.co.il

לפתיחת חשבון
ללא התחייבות

תחל שנה בתפילה וברכה...

הורים, ראשים, מנהלים, מחנכים, מורים, עובדים,
תלמידים ותלמידות, יקרים ואהובים!

על כולנו אנו מתפללים ומייחלים: היה נא, ה', מצליח דרכנו אשר אנחנו הולכים...
יגדלו נא בנינו ובנותינו בשמחה, אהבה, לימוד, התקדמות ויצירה
ויהיו מעוטרים במידות טובות, באהבת ה', התורה, העם, הארץ והמדינה,
בבריאות טובה ואיתנה.

תשואות חן חן לכם

מוסדותינו המובילים בארץ מבחינה ערכית, חברתית ולימודית

ישיבת צביה אילת
ישיבת צביה דימונה
תיכון ארץ הצבי ירושלים
ישיבת צביה פתח תקווה

אולפנת צביה כוכב יעקב
אולפנת צביה מעלות
אולפנת צביה עפולה
אולפנת צביה רבבה
אולפנת צביה רחובות

אולפנת צביה בני ברק
אולפנת צביה בת ים
אולפנת צביה חפץ חיים
אולפנת צביה טוהר יד בנימין
אולפנת צביה ירושלים

הלוואי שנוכה, כחלק ממשפחת החמ"ד כולה, יחד עם הרשות המקומית,
עם משרד החינוך ועם קהילת ההורים,
לגדלכם לתורה, ליראה, לאמונה ולאהבה, למצוינות ולנתינה.

ברכות, איחולים ותפילות להצלחה רבה

למנהיגי החינוך החדשים באולפנות, בישיבות ובבתי ספר נעם:

חגית מינרבי, ראש אולפנת צביה כוכב יעקב
צילה סונדק, מנהלת נעם בנות רחובות
אביטל פז-גרינוולד, ראש אולפנת צביה הר חברון
תרצה פנירי, ראש אולפנת צביה בני ברק
אתי שקלים, מנהלת נעם בנות רמות ירושלים

הרב בן שטראוסמן, חבר הנהלת הרשת, מלווה מוסדות
רחל אברהמי, מנהלת נעם בנים פסגת זאב ירושלים
הרב משה ויצמן, ראש ישיבת צביה הר ברכה
הרב אפרים זיק, ראש ישיבת צביה אשקלון
הרב נתנאל מויאל, מ"מ ראש ישיבת צביה קטיף יד בנימין

יתן לכם ה' את הכוחות, האפשרויות והכלים להמשיך להצליח בכל,
לעשות חיל ולהרבות חילים לתורה ולתעודה...

יהי רצון מלפני אבינו שבשמים, שנוכה כולנו יחד עם כל אחינו בית ישראל,
לישועה גדולה ולנחמה, לגאולה קרובה, לנצחון והכרעת כל אויבינו במלחמה,
לרפואתם השלמה של כל הפצועים ולשיבתם הביתה של כל החטופים.

ויהי נעם ה' אלוקינו עלינו

ינקי פרידמן
מנכ"ל

הרב שמחה ויסמן
ראש הרשת

הרב איסר קלונסקי
יו"ר צביה

הרב איתן איזמן
יו"ר מרחביה

גיטרה שבורה וקולות שופר מבית העלמין

"מחילה, הגיטרה עדיין שבורה, אבל פשוט החלפתי מקצוץ. כבר לא מתקן כלי נגינה. היום אני בתחום הטיפול. עדיין משתדל לתקן כלים שבורים, אבל בבני אדם". וכך היא חזרה אליי, עוד יותר מפורקת ממה שהייתה... גם זה מבשר לי את אלול.

סוף בין הזמנים. אני מתיישב בחורשה קטנה בירושלים ליד שולחן עץ וכותב. ולמה אני מתרגש מהשולחן הזה, בחיק הטבע? גם הוא היה עץ, כמו אלה הנטועים פה סביבו. גם הוא היה פעם ענפים. במקום שיכנו ממנו ארון בדירה אפלה, עשו ממנו שולחן, ונטעו אותו שוב ליד חברי הילדות שלו, פה בשדה. אבל בלילה, באין רואה, הוא מדבר עם העצים בשפתם...

צריך ללמוד על חומות שנפרצו, הכל הוסרט ורץ ברשת. גם את קול השופר, בעצם, כבר שמעתי השנה הרבה, מתוך קולן של האלמנות הצעירות ליד הקבר הפתוח. שברים-תרועה, ואחר כך שברים של כולנו.

אבל רוח התשובה מתחדשת כל פעם. תמיד יש תשובה על התשובה.

השבוע קיבלתי פתאום שיחה מיוכל מקיבוץ בצפון. "אהרן, יש לך אצלי גיטרה ישנה שאני רוצה להחזיר לך". נזכרתי שלפני עשר שנים מסרתי לו את ה'גיבסון' לפני השינה... "מחילה, הגיטרה עדיין שבורה, אבל פשוט החלפתי מקצוץ. כבר לא מתקן כלי נגינה. היום אני בתחום הטיפול. עדיין משתדל לתקן כלים שבורים, אבל בבני אדם". וכך היא חזרה אליי, עוד יותר מפורקת ממה שהייתה... גם זה מבשר לי את אלול. אלול מבקש להחזיר לנו את הדברים למקומם, לשורשם. התשובה מחזירה את הזיכרונות, את הרצונות, את עצמנו לעצמנו, וגם אם לא הצלחת לתקן, תבוא עם השברים.

בפרשה שלנו, ה' אומר לנו "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה". ולפני ראש השנה, בפרשת ניצבים, שוב התורה תכתוב "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המוות ואת הרע... ובחרת בחיים".

במחנה קיץ בו ניגנתי לפני שנים, דרש הרב ברוך מרדכי אזרחי זצ"ל: "הלא ברור שאבחר בחיים! אם מונחים לפניך שתי צלחות, וליד אחת מהן מונח פתק: 'רעל', האם יש טיפוש שיטעם ממנה?" שתק, ואז בקולו הדרמטי אמר:

"ראה!!! זו המשמעות העמוקה של הבקשה. ראה, התבונן בן אדם היטב היטב איפה החיים ואיפה המוות! לא תמיד מונח פתק 'רעל' ליד אותה צלחת 'לא נכונה'..."

עכשיו אני חושב שוב על השברים והתרועה ששמעתי בהספדים... גם להם, כמו תקיעות השופר, יש הרבה משמעויות. עלינו לקחת את אותם קולות ולהמליך את ה'. להמשיך מהם את הרוח המדהימה של עם ישראל, ולבחור בחיים.

רוח אלול מנשבת פה בגן. שנה שהתחילה באסון ואחריו מלחמה. ראינו אחדות, ראינו גבורה. לצערנו גם הרבה מדי הלוויות. אחד אמר לי: "השנה לא יכולתי לקרוא את הקינות". אחד אמר לי שכבר לא

דמיונובע

להקשיב לאין סוף שבתוכי

**קורס דמיונובע
מאפשר לך מעוף מקצועי
מכיוון מפתיע**

"דמיונובע עזר לי ביכולות להגיע לליבם של התלמידים ולעורר בהם מוטיבציה"
צביה פוער, מורה

"דמיונובע נתן לי כלים פרקטיים משמעותיים ליישום בתוך העבודה שלי כפסיכולוג"
צבי שוק, פסיכולוג חינוכי

"דמיונובע עוזר לעקוף חסמי תודעה ואפשר למטופלים להפגש עם נקודת הבחירה בנפש"
חנה דיין, יועצת זוגית ופרטנית

"דמיונובע הוא הכלי המדויק שבו אני עוזר לספורטאים להצליח לבחור מה הדרך הנכונה ביותר עבורם"
מעוז סמיה, מאמן מנטאלי לספורטאים

"דמיונובע נתן לי כלים להתמודד עם בעיות מורכבות ולפתור אותם מהשורש"
אמיר חזון, עובד סוציאלי

"דמיונובע סייע לי להקשיב ולהבין טוב יותר את עולמי הפנימי, ומתוך כך להיות אדם, רופא, מנהל, ויזם טוב יותר"
דר' יוסי בהגון, רופא ויזם טכנולוגי בתחום הרפואה

"דמיונובע פתח לי את הלב ושדרג לי את יכולת ההבעה בכתביה וניגון"
סתיו ברבי, משוררת ומוזיקאית

"דמיונובע העשיר משמעותית את יכולת היצירתיות והמשחק שלי"
אלינור מיכאל - דהאן, יוצרת ושחקנית

גם בוואטסאפ
אפרת 058-5099660

לפרטים ולהרשמה חייגו למכון: 02-5099660
או כנסו לאתר שלנו dimyonovea.com

לתושבי הצפון < קמפוס גבעת חביבה | לתושבי המרכז דרום וירושלים < כפר הנוער בן שמן לתושבים מרחבי הארץ והעולם < זום

כשמורידים את השכבות המיותרות,
המחירים יורדים!

רפורמת היבוא "מה שטוב לאירופה טוב לישראל"

תשנה את חוקי המשחקה!

יותר יבוא, יותר תחרות, יותר מוצרים, וחסכון של עד אלפי שקלים למשפחה בשנה בקניית: תמרוקים, טואלטיקה, מוצרי חשמל, מזון, צעצועים, כלי בית, מוצרי פנאי ועוד.

כי מה שטוב לאירופה - טוב לישראל!

משרד הכלכלה והתעשייה

מובילים כלכלה אנשים

על נשמות ומלאכים

קבלו סיפור צדיקים:

בסניף אחד ביישוב אחד היה ילד אחד.

הסניף יצא לפעילות חפש את המדריך בקניון אחד בעיר אחת. האבא של הילד חשב שקניון זה לא מקום שמתאים לבן שלו להסתובב בו מכל מיני סיבות (מעצבן האבא הזה, הרי גם ברחוב יש כל מיני סיבות והילד הולך ברחוב. בכל זאת האבא חשב ככה). האבא אמר לילד: "לא".

הילד מאוד התבאס, אבל עמד בניסיון ולא הלך. לא רק שהוא לא הלך, הוא גם התגבר על הבאסה.

נכון סיפור צדיקים מיוחד? תשמרו אותו בסטנד-ביי.

אם יום אחד בצהריים,

היה מתגלה אליכם מלאך, ומבקש מכם להחליף איתו, אתם זורמים?

תרשו לי להסתייג עוד לפני שהתחלתי.

פעם קראתי מעשה נורא מאיזה יהודי שהיה יהודי קדוש וסיים לא משהו, באמת משהו פחד פחדים. מתוארים שם מפגשים שלו עם מלאכים, את ההכנה שהוא עשה בשביל לפגוש אותם, ואת רגע הפגישה.

כמה שפחדתם פעם בחיים שלכם, הכי מפחיד שיש, זו כנראה פגישה עם פודל חמוד ומתוק ליד הפחד שמתואר שם. אחרי חודשי הכנה כמעט בלי אוכל וכו' הוא נופל על פניו ולא יכול להסתכל, ובטח לא לדבר, מרוב פחד.

זהו. הפער בינינו לבין המלאכים הובן. עכשיו, אחרי שאמרתי את זה, אפשר להמשיך.

נו, מה אתם אומרים? אתם זורמים איתו?

בעצם, למה לא? זה נשמע אהלה.

תבינו, מלאך נברא עם רגש מאוד מסוים לה', וזה ה'טבע' שלו. יש מלאך שאוהב את ה' באש בוערת מהרגע שהוא נברא עד שה' יחליט להפסיק את קיומו. הוא לא עשה משהו כדי לאהוב אהבה יוקדת כזו, הוא לא היה צריך להתאמץ, לעבוד, להתייגע, הוא פשוט נברא ככה, בוער. אהבת ה' שלו טבעית כמו שטבעי לפרה לאכול, להבידיל אלף אלפי אלים ורבי רבבות הבדלות.

יש מלאך שירא מה' יראה מתוך הבנה כמה הוא אין ואפס ליד ה'. ככה הוא נברא, פשוט ירא.

אם תיקחו את זה הלאה תגיעו גם אתם למסקנה שיש אין-סוף מלאכים, שלכל אחד יש רגש מאוד מסוים שהוא מרגיש כלפי ה', והרגש הזה ממש 'טבעי' לו.

אז בואו נעשה כזאת טבלת יתרונות וחסרונות. יתרונות:

דבר ראשון, אין למלאכים יצר הרע. רק תדמינו את החיים שלכם בלי ניסיונות בכלל. כל מה שבא לכם לעשות כל היום זה רק לעבוד את ה' כמה שאתם יכולים.

אתם גם נמצאים בעולם שמרגישים בו את ה' הרבה יותר מהעולם המעצבן והמתיש שלנו.

מלאכים לא צריכים אוכל וכאלה.

בקיצור, יופי של הצעה.

חסרונות:

דבר ראשון, אין למלאכים יצר הרע. רק תדמינו את החיים שלכם בלי ניסיונות בכלל. כל מה שבא לכם לעשות כל היום זה רק לעבוד את ה' כמה שאתם יכולים.

אתם גם נמצאים בעולם שמרגישים בו את ה' הרבה יותר מהעולם המעצבן והמתיש שלנו.

מלאכים לא צריכים אוכל וכאלה.

בקיצור, לא כדאי.

איור: אהרון טירם

למה זה נראה כאילו יש לכם קצר במוח?

מה לא ברור?

בדמיון שלנו עולם בלי התמודדויות הוא עולם מושלם. יש רק בעיה אחת, ה' לא חושב ככה. לנשמה שלנו יש את הקשר הכי פנימי ועמוק עם ה', קשר שאין לאף נברא, גם לא מלאכים. כחלק מהקשר העמוק שלנו עם ה' הוא נתן לנו משהו שיש רק לו ולא לאף אחד אחר - בחירה!

כדי שתהיה לנו בחירה ה' שם אותנו בעולם שמרגיש רחוק ממנו, ונתן לנו יצר הרע אטרקטיבי. אבל זה בדיוק היתרון שלנו: כל פעם שאנחנו אומרים לא ליצר הרע אנחנו עושים לה' נחת רוח שאף נברא, כולל מלאך, לא יכול לעשות.

זוכרים את סיפור הצדיקים מההתחלה? זה בדיוק הקטע, כל אחד מאיתנו יכול לייצר סיפור צדיקים

כזה בכל רגע, ולעשות לה' יתברך נחת רוח מיוחדת.

חוצמזה שגם ביחס לרגשות בסוף אנחנו יכולים להגיע גבוה יותר ממלאכים. רגש שמתעורר ממחשבה עמוקה ולא מרגש טבעי, הוא גבוה יותר מרגש טבעי של מלאך.

וגם רגש טבעי שאנחנו מעוררים מה'אהבה המסותרת' שלנו הוא גבוה יותר כי הוא מוביל אותנו לבחירות הנכונות, אלו שהמלאכים לא יכולים לבצע.

בסוף צריך לזכור שאיש הישראלי נברא כדי שתהיה לו ממשלה על המלאכים,

רק צריך לעבוד בשביל זה.

בזמן הפנוי שלך

תוכנית רמים (B.Ed) בתושב"ע* קצר ואיכותי

חינוך מיוחד
דו חוגי

תנ"ך

מחשבת
ישראל

מדעי
הטבע

אנגלית

מדעי
המחשב

לשון
עברית

מערכת שעות נוחה

למידה היברידית, ימים
מרוכזים, מקוונים ועוד

חדש וייחודי!

הסבת אקדמאים והרחבת הסמכה
במסלול מקוצר בחוג ללשון הקודש ובאנגלית.
+ תוכניות מותאמות לבעלי תעודת מורה בכיר.

לפרטים ולהרשמה:

Rishumramim@michlalah.edu | 02-6750987

מחפשים את הטובים ביותר!

לראש השנה
בבסיסי צה"ל ברחבי הארץ
דרושים משפחות / זוגות צעירים

<תודעת שליחות > בעלי יכולת בין אישית גבוהה
<ידע תורני > ניסיון בדיבור מול קהל
<כריזמה > נדרשת מיומנות בתקיעה בשופר
<יתרון - חזנות וקריאה בתורה

חושבים שאתם מתאימים?

סרקו את הברקוד
וענו על השאלון המצורף

או שלחו לנו מייל mmf@mmf.org.il

התורה החדשה

זה מיליון תיאומים, וככה בקלות כולם התייצבו לכבוד המסיבה שלך כאילו זו חתונה... אפילו דולב הצליח להגיע מהצבא, מדהים!"

המשכנו ללכת אל עבר אולם ההתעמלות, שם מאז ומעולם היו המסיבות והכינוסים. משום מה, שרר שקט באולם ולא שמעתי תכונה כמו שבדרך כלל קורה בהתכנסויות, אבל זה לא היה נראה לי מוזר. מה שקרה שנייה אחר כך היה הפתעה גמורה, הדבר האחרון שאליו ציפיתי. בשנייה שנכנסתי אל האולם, עמדו בו מאות של אנשים צפופים, וכולם צעקו במקלה: "אוהבים אותך, המורה יהודית!!" לכולם הייתה סיכה עגולה נעוצה בכד שכתוב עליה באותיות כחול על גבי לבן: "גם אני תלמיד נצחי של המורה יהודית לביא". החזקתי את שתי הידיים קרוב ללב, לא הצלחתי לנשום כל כך. הפליאה הכתה בי בכל הגוף. כל אלה?? כל אלה היו תלמידים שלי?? "ויש עוד אמא, יש עוד, לא כולם יכלו להגיע..."

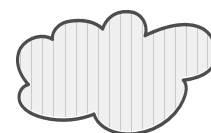
"חכה, חכה, דובי מה אני אעשה לך... ממציא לי פה מסיבות סידור... ואתה יאירוש, ככה שיתפת איתם פעולה ועבדת על סבתא?" גילת כלתי חיבקה אותי. "שבוע הבא באמת יש מסיבת סידור, תצטרכי לבוא שוב".

התחילו לגשת אליי תלמידים ותלמידות... כמעט את כולם זיהיתי, לפעמים הייתי צריכה קצת עזרה. כל תלמיד שניגש פתח לי חדר חדש בלב, הציף בזיכרונות, זה היה מופלא. מבחינתי להעביר ככה את כל הערב. הגיעו מכל קצוות הארץ, איזו השקעה. בצד עמד שולחן מלא בעוגות ופירות והכל היה מעוצב כל כך יפה. צלמת מתוקה שהייתה תלמידה שלי הקליקה כל רגע במצלמה.

על הקיר היו תלויות תמונות מהעבר, עם מטפחת, עם פאה, תלוי באיזה שלב, חלק עם תלמידים צעירים וחלק עם בוגרים יותר. הכינו אלבום מושקע שלא יכולתי להתעמק בו, אבל הבטחתי שאעמיק עוד בהמשך בשקט בבית. שאר הילדים והנכדים הגיעו גם הם אחד אחרי השני והקיפו אותי בטבעת של אושר. אחרי שעה מרגשת מאוד של חיבוקים, סיפורים והחלפת חוויות, דובי ביקש מכולם לשבת.

יואו, איך אני אוהבת מסיבות סידור. הילדים הקטנים האלה, המתרגשים, שמחזיקים את הסידור קרוב ללב, בחולצה לבנה בוהקת, שרים שירים מתוקים. יום אחד הם כל כך יתפדחו מהתמונות ומהסרטונים האלה... אבל באמת שאלו רגעים טהורים. כשדובי שאל אותי בטלפון לפני שבוע: "אמא, זה לא יטריח אותך להגיע למסיבת הסידור של יאיר ביום רביעי הבא? הוא ממש ישמח", ענית לי: "ברור, מה השאלה בכלל? תשמור מקום בשורה הראשונה לסבתא הכי מתלהבת".

זוכרת את עצמי מורה צעירה מתזות ביום של מסיבת הסידור, להכין את הכתרים, לעטוף את הסידורים, לשנן איתם את המשפטים שהם צריכים לומר בקול ברור ויפה. אמנם עשיתי הרבה בחיי ההוראה שלי. גם הגשתי לבגרויות, וגם ארגנתי טקסים, גם הדרכתי מורים וכשפרשתי הייתי מפקחת, אבל הרגעים של מסיבות הסידור... אין מרגש ונקי מזה. הרגעים הכי קסומים שהיו בכל שנות ההוראה. עוד מעט הם באים לאסוף אותי ואני מתרגשת כמו ילדה שמקבלת סידור. זו תמיד הייתה התפילה שלי בלב: שרק לא יפסיקו להתרגש.

הגענו לחניית בית הספר, כמה זיכרונות יש לי מכאן, מי היה מאמין שאחרי כל השנים שלימדתי במקום הזה, גם הנכד שלי ילמד פה. יצאתי מהרכב ויישרתי את החליפה, סידרתי את הכובע על הראש ואת שרשרת הפנינים והתחלתי ללכת לצד דובי. הכל דומה והכל שונה בו זמנית. הברזייה הזו קיימת מקום המדינה... אני חושבת לעצמי ומחייכת. "יאירוש, תן לי יד, איך שאני מתרגשת בשבילך. איזה יופי שכולם הצליחו להגיע, אה, מותק? אצלנו במשפחה להביא את כולם

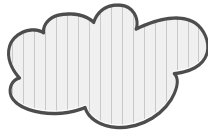
גילת הביאה לי חבילת טישיו, וכנראה שהערב אסיים את כולה.

“ערב טוב לכולם, שמי דנית, וגם אני הייתי ועודני תלמידה של המורה יהודית. כשהייתי בכיתה י' ההורים שלי קראו לי ולאחים שלי לשיחה, הם סיפרו לנו שהם עומדים להתגרש. הם עשו את הכל ממש לפי הספר, וכמו שהמטפלת הזוגית שלהם אמרה להם לומר. ראינו שכוואב להם להכאיב לנו, והבנו שהם עשו מה שאפשר בשביל להישאר ביחד אבל לבסוף החליטו שאין ברירה.

“אני הייתי הבכורה והרגשתי ששאר האחים שלי לא לגמרי מבינים מה המשמעות של גירושין ואיך זה באמת הולך להשפיע עליהם... בהתחלה לא הוצאתי מילה, קפאתי במקום, לא הסכמתי לחיבוקים ולא להתחנפויות, רצתי לחדר, תקעתי את הראש בכרית ובכיתי את הנשמה שלי במשך מלא זמן. אחרי שהעיניים כבר היו נפוחות והראש כבר דפק לי, ארזתי תיק קטן וברחתי מהבית. לא ידעתי לאן, לא היה לי כיוון, התחלתי ללכת. ירד גשם חזק והיה קפוא בחוץ, והדמעות התערבבו לי בגשם. הרגליים לקחו אותי לבית של המורה יהודית.

“דפקתי אצלה מאוחר בלילה, היא פתחה לי בהפתעה גמורה את הדלת וראתה אותי נוטפת ורוועדת. היא הכניסה אותי מהר פנימה והכינה לי כוס תה רותח ומתוק. אחרי שהצלחתי מבין הנשימות הקטועות שלי לספר לה מה קרה, היא התקשרה אל ההורים שלי ואמרה להם שאני אצלה. היא לא דיברה לידי אבל אני מניחה שהיא ביקשה רשות מהם שאוכל להישאר אצלה כמה שצריך. כל אותו הלילה היא ניסתה להרגיע אותי, לדבר איתי על הקושי והמורכבות, אבל גם על המקום שבו אני אתרגל למציאות החדשה גם אם היא לא מה שדמיינתי ורציתי. לא הלכנו לישון כל אותו הלילה. רק שוחחנו עד אור הבוקר. אני נרדמתי על הספה שלה, והיא הלכה ללמד כרגיל יום שלם בכיתה מבלי שעצמה עין כל הלילה. יצאתי ממנה מפוכחת וחזקה להתמודד עם האתגר שהגיע לפתחי ולא אשכח לה את זה כל ימי. תודה רבה, המורה יהודית.”

דנית ניגשה אליי והתחבקנו חיבוק ארוך.

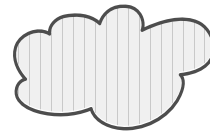
אלעד החליף את דנית והתחיל לצעוד אל עבר הרמקול. הוא צלע ונעזר בקביים כדי ללכת.

“שלום לכולם, אני אלעד. יהודית הייתה המורה שלי לתנ”ך בתיכון והייתי משוגע על השיעורים שלה. היא החייתה את התנ”ך באופן כזה שהיה מרתק ללמוד אותו. במיוחד את הפרקים שדיברו על מלחמות ועל כיבוש. היא הכניסה לנו כל כך חזק את הרעיון שהמקום שלנו הוא רק בארץ ישראל, את הצדק בכך שאנחנו נלחמים עליה ואסור לנו להניח שום שטח לאויבים שלנו. כשלמדנו יהושע היא עשתה תחרות כרזות בכיתה על המילים “רק חזק ואמץ” ואמרה שמי שיכין את הכרזה הכי מקורית ויפה, יזכה בטילון. מצחקי לחשוב כמה היינו מוכנים להתאמץ בשביל טילון... אבל אז זה היה פרס ראוי ששווה להשקיע בשבילו. האמת, המורה יהודית, אני מתוודה, נעזרתי קצת באחותי המוכשרת, אבל בסוף יצאה לנו כרזה מהממת, שזכתה במקום הראשון. את לא תאמיני, אבל הכרזה הזו עדיין נמצאת ותלויה אצלי בחדר.

“לפני שהתגייסתי, ביקשתי מאחותי שתעשה לי בדיוק את אותה אחת רק בפצפונת שתוכל להיכנס לי לכיס. מאז אני נלחם כל הזמן כשבכיס שלי המילים “רק חזק ואמץ” מהדהדות לידי הלב. כשנפצתי לפני ארבעה חודשים בעזה, אחותי הביאה לי את הכרזה מהחדר שלי והיא תלתה לי אותה ליד המיטה בבית החולים. אני משתדל כל יום להיות חזק ולהיות אמיץ. וזה הרבה בזכותך! תודה רבה המורה יהודית, את באמת משהו מיוחד!”

“אמא יקרה שלנו, לאורך השנים בהן היית מורה ואמא, תמיד ידענו שאת משהו מיוחד, אבל חשבנו שככה זה כל האימהות שהן גם מורות, חינוכיות כאלה, דידקטיות, מסודרות ותמיד יש להן פתרון חינוכי לכל דבר. אנחנו זכינו באמא מיוחדת ומשקיענית, מופלאה ממש. כשפרשת לפנסיה חשבנו לעשות לך איזו מחווה נחמדה, משהו בחוג המשפחה, ולהקריין לך ברכות מתלמידים בודדים שנצליח לאתר. את לא מבינה מה הלך מהרגע שהתחלנו לחפש תלמידים שלך מהעבר ועד לרגע זה. זה היה מטורף, לא הפסקנו לקבל הודעות, אחד אחרי השני הם ביקשו לחגוג איתך, סיפרו כמה היית משמעותית בשבילם, אמרו שגייעו בעצמם לאן שצריך ושיש להם המון הכרת הטוב אלייך. שאי סביב עינייך וראי כולם נקבצו ובאו לך.”

“אנחנו רוצים להזמין כמה תלמידים שיספרו לנו קצת על מה שהיית עבורם, יש המון, אבל הערב נוכל לשמוע רק כמה מהם.”

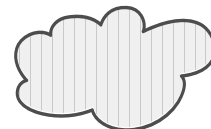

עומר עלה ראשון, לא להאמין כמה קטן וחסר ביטחון הוא היה פעם, והיום הוא גבוה כל כך. במסיבת הסידור הוא לא הסכים לקרוא אפילו שורה, הוא לא דיבר לפני אנשים בכלל, רק בבית.

“שלום לכולם, אני עומר, ואני למדתי אצל המורה יהודית מכיתה א'. היא הייתה המורה הראשונה שלי. כילד התמודדתי עם 'אילמות סלקטיבית'. היום יודעים לתת לזה שם, ויש מחקרים בנושא. לפני 25 שנה חשבו שאני ילד מוגבל, שאין מה לעשות איתי, ועד שאני לא אצא מהביישנות הזאת זו בעיה שלי. הרי אני יכול לדבר, עובדה שבבית אני מדבר עם ההורים והאחים מצוין. אז יאללה, דבר כבר, נו. מי יכל להסביר להם אז שאני פשוט מפחד! זה לא בשליטתי! אני כל כך רוצה לדבר ופשוט לא יכול. אני לא מסוגל. ליד אנשים אני משתק, מישהו כאילו לחץ על כפתור והפה שלי סגור ומסוגר. לא יכול להוציא הגה.

“המורה יהודית הייתה המלאך הטוב שלי. היא ישר זיהתה את הקושי והבינה שאני בעצם ילד טוב וחכם עם עולם שלם בתוכי שלא יכול לצאת החוצה. היא הייתה לוקחת אותי בשיעורים שהיו לה פנויים ואפילו אחרי שעות הלימודים. היום אני מבין את המשמעות מה זה לקחת תלמיד בשעת חלון במקום לשנות קפה ולנוח קצת. היא הייתה מדברת אלי ואני הייתי עונה לה בצעירים. כמה סבלנות היא הייתה צריכה בשביל זה. היא שאלה אותי למשל מה אני אוהב לעשות בזמן הפנוי, ואני ציירתי לה כדור, ים, ספר ופיצה. היא שאלה אותי על המשפחה שלי ואני ציירתי אותם אחד אחד. ככה היא בנתה איתי קשר עמוק. הייתי מחכה לזמן הזה איתה. את ההפסקות לא הייתי סובל כי לא היה לי עם מי לשחק, אבל לשיעורים איתה ממש חיכיתי. שנה אחר כך, היא הייתה מנסה לדבר איתי בטלפון כדי שתשמע את קולי. עשרות שיחות טלפון היא הייתה מתקשרת ולא הייתי מסוגל לדבר והיא לא התייאשה. כשהתחלתי לכתוב כבר היינו עורכים את המפגשים כשהיא שואלת ואני כותב את התשובות במחברת.

“אחרי המון השקעה וזמן יקר שהיא הקדישה לי בסבלנות אין קץ, התחלתי להגיד מילים ראשונות. זה התחיל ממש כהברות. עברו חמש שנים עד שהצלחתי לנהל שיחות לפני אנשים, וגם היום הייתי צריך לעשות כמה תרגילים לפני שעליתי לדבר, אבל הרגשתי שאני חייב. למה המורה שהאמינה בי ובזכותה אני עומד פה היום. כל מילה שיוצאת לי מהפה מאז ועד היום היא תוצר של השקעה שלך. תודה המורה יהודית, תודה רבה!”

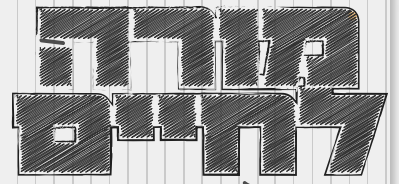
קרובה אליך

נשים כותבות מזווית אישית על תפילה

זבנג וחזרנו // אלינור דהאן (מיכאל)

שחקנית, במאית ויוצרת, מנהלת המרכז ובית הספר לאומנויות הבמה 'האנסמבל'

אני לא יכולה ולא רוצה לשקר. גם לא להתיימר. בכאן ועכשיו שלי אני חסרה בתפילה. התפילות הראשונות שלי בקצו מעומק הפצע של הקיום שלי פה בעולם. בתור ילדה קטנה, הפצע, הפחד, יצרו בתוכי ואקום, חלל אוויר פנוי ומפחיד של חוסר קרקע וחוסר ודאות, והנביעו ממני תפילות מעומק הלב המחפש קרקע יציבה, נחמה ומשמעות.

כמו עם ישראל במדבר, כך גם אני. אחת לכמה זמן אני זקוקה לאיזו תזכורת שאני לא יכולה בלעדיך.

התפילה היא הדבר המחייב הזה, הדבר הקבוע שעושים בזמנים מסוימים לאורך היום, תפילה קבועה מהסידור, ותפילה מהלב, שיכולה לקרות בכל רגע ביום. התפילה יוצרת את הלינק, את החיבור ביני ובין השם. אם התפללתי הבוקר מהסידור עם כוונה או בלי, אם אמרתי להשם כמה דיבורים שמבקשים חיבור, העמדת את עצמי ונפשי ואת סדר היום שלי על הקרקע הנכונה, חיברתי את התקע לשקע. הטענתי את המערכת בחשמל, בחיות קדושה שתזין את נפשי ואת גופי. יש לי עמוד שדרה. זאת ועוד, היום אני יודעת: אם אני תקועה, אם אני מתלבטת, אם יש קושי - תכל'ס זה הכול תפילה. אני צריכה לעשות איזו השתדלות בדרך הטבע, זה כן, אבל את הברכה, את השינוי, רק השם בעצמו יכול לפעול, לא שום דבר אחר. ותפקידי הוא לבקש, להתפלל, והוא כבר יפעל. אז למה זה כל כך קשה?

רגע, שנייה! יש לי הרבה תירוצים ממש טובים. יש לי תינוקת בת חמישה חודשים, אני לא ישנה טוב, יש לי ברוך ה' עוד שני קטנים, בית לנהל, עבודה דורשת וכל ענייני ופרטי החיים. אז אני פשוט חייבת להתחיל את היום וחייבת להמשיך את היום וגם לסיים אותו על שלל המשימות הרבות שאני נדרשת לבצע, כי אם אין אני לי מי לי. אז מה תפילה עכשיו? יש לי פה המון מצוות שמחכות לי!

המצוות שהם רמ"ח אברים דמלפא, הנה אִמְרו רְבוּתֵינו זְכָרָם לְבְרָכָה מְצוּת צְרִיכוֹת פְּנֵה.

וְהַפְּנֵה הַיְנֵוּ בְּחִינַת הַתְּפִלָּה שֶׁהִיא בְּחִינַת פְּנֵה וּפְנִימִית לְהַמְצוּת, וְהִיא עֵקֶר הַמַּעֲמִיד וּמְקִיָּם אֶת הַרְמ"ח מְצוּתֵי-עֲשֵׂה, וְהִיא כְּמִשְׁלַל הַחוּט הַשְּׂדֵרָה שֶׁהוּא הַמַּעֲמִיד וּמְקִיָּם אֶת הָאֲבָרִים.

(לקוטי תורה, פרשת בלק)

אומר אדמו"ר הזקן, שכל המשימות החשובות והקדושות שמצטופפות בלו"ז שלי - צריכות חיבור. צריכות כוונה. צריכות תפילה.

אבל כשאני שקועה בתוך העומס ושוכחת את נקודת החיבור, את עמוד השדרה - אני מחכה לאיזה זבנג קטן ומטלטל בכל פעם מחדש, שיוכיר לי שאני לא יכולה לבד ושזה הכול הוא. כל האשליה הזאת של ה"חייבת" ואם לא אני אז מי, ואם לא אעשה ואעשה אז מה יהיה?? באמת באמת, מתחת לכל האובר דואינג הזה מסתתר פחד. פחד להיות, פחד להיפגש, פחד מאינטימיות. שנייה לעצור הכול ופשוט להיות. למצוא בי, בלב, לרגע, את החיבור הזה אליך שקיים כל הזמן.

הבריחה הזאת מלהיות ולהיפגש, מה יש שם? זה אישי, לכל אחת יש שם כל מיני... אבל מתחת למתחת של המתחת מסתתר פחד להיפגש באיך-סוף, ככה על מלא, בלי כיסויים. כי מי אני אהיה שם במפגש הזה? איעלם? אהיה משהו שאני בכלל לא מכירה? אבאלה...

אבל השם לא מוותר עליי, ואז זבנג-פחד-ואקום-תפילה. ואז הבטחות, והתמדה בתפילות מהסידור, בעל פה ובין פעולה לפעולה, ואז שוב נסיגה, וחוזר חלילה.

אבאלה הוא לא כספומט. הוא לא כספומט של ילדים טובים ובריאים וזוגיות טובה ונצחית ופרנסה בהרחבה ואושר ועושר. אבאלה הוא החיים, החיבור אליו הוא הוא החיים עצמם, בלי קשר לכל השאר.

כל כיוון, כל זבנג מצלצל כזה, בא להזכיר לי: אהובה, חזרי אליי. אל תעבדי אלוהים אחרים, אל תהיי תלויה ואל תברחי להתעסק בלי סוף בכל אלה, רק בקשר בינינו. עצם החיים זה הקשר איתי, במפגש שלך איתי, ועצם הקשר מתבטא בפנייה שלך אליי, בהתכוונות שלך שכל מה שאת עושה יחבר אותך אליי. בבקשה, עצרי את כל המשימות, את כל סימני ה-V שאת חייבת לסמן. את פה כדי שאת ואני נהיה אחד, נפעל יחד, ואת יודעת מה הפלא? כשאנחנו יחד כל השאר פשוט קורה הכי טוב ונכון שיכול להיות.

ואם את מפחדת להיפגש איתי באמת ועד הסוף - תתפללי על זה.

מוגש ע"י מדרשת מעיינותיך

דובי שוב עלה לדבר ואמר: "אמא, עכשיו תורך, מזמן לא לימדת בכיתה אמנם, אבל אני בטוח שיש כאן תלמידים רבים שישמחו לשמוע שיעור שלך..."

חבילת הטישיו באמת כמעט התרוקנה... "תשמעו, אני באמת מרוגשת ולא הכנתי שום דבר להגיד, אני רק רוצה להגיד קודם כל תודה לה' הטוב שזיכה אותי בשנים מלאות אהבה, חינוך ויצירה. תודה על הערב המופלא הזה שחידד לי נקודה כל כך חשובה בחיים. אין לנו מושג מה מעשה או מילה שאנחנו פועלים או אומרים מחוללים בעולם. כל המבט שלנו כבני אדם קודם כל, ובוודאי שגם כמורים, צריך להיות כזה שמשפיע טוב. גם כאשר אני נותנת גבולות או כללים הם מתוך אהבה טהורה להשפיע טוב, להעלות קומה.

"אני בטוחה שגם היו פעמים ששגיתי ואמרתי דבר שהוא לא במקום, אני בטוחה שהיו גם פעמים שהייתי צריכה להתכונן במבט אחר ולהיות רכה יותר או קשה יותר. אבל נקודת המוצא שלי תמיד הייתה כדי לקדם וכדי להיטיב. אני שליחה, ואני צינור, ואני כלי, ואני משפך, כדי לתת גם ידע, גם מקום וגם עומק. להיות מורה זה להיות אלף מקצועות במקביל. גנן שמטפח ערוגה, מנצח במקהלה, לפעמים אבא ולפעמים אמא, מנהלת, שומרת, פסיכולוגית, מעצבת, פרסומאית, אבל זה הכי להיות לב פועם בשביל התלמידים שלי. ושתדעו שלא יושב כאן מישהו שלא לימד אותי משהו, על עצמי, על העם שלי, על אלוהים. אומרים על מורה טוב שהוא מורה לחיים. גם אתם, תלמידיי האהובים, לימדתם אותי הרבה טוב והרבה חיים.

"תמשיכו להפיץ אור בכל מקום בו אתם נמצאים. תודה על ערב מרגש מאוד. אני אוהבת את כולכם. ו... רק חזקו ואמצו!"

קצר ואיכותי

קיצרנו את הלימודים
ושמרנו על האיכות

תואר ראשון בשלוש שנים בלבד!

25% פחות
בשכר לימוד

אפשר להצטרף
גם בשנה ב'

מתחילים לעבוד בשנה ג'

תואר ראשון ושני ב- 4 שנים

שילוב מדרשה ארוחה בריכה בממסות מלגת לימודים מעונות חנם שנה א'

לפרטים והרשמה: 02-6750724 053-8254356

רח' ברוך דובדבני 36, ירושלים rishum-jer@michlalah.edu

מקצועיות

רגישות

ערכים

תואר שני בייעוץ חינוכי

+
תעודה בהדרכת
הורים טיפולית

ללא תוספת תשלום
וללא הארכת זמן הלימודים

לימודי ייעוץ באווירה תורנית המתאימה לך

מתחילים אחרי החגים תשפ"ה
ומסיימים בפסח תשפ"ו!!

ליווי אישי לסיום כל
החובות האקדמיים

מסלולים נפרדים
לנשים ולגברים

מערך מלגות
רחב ומותאם

יום לימודים
בשבוע בלבד

הכון מקצועי
בסיום התואר

תואר שני במסלולים נוספים:

ניהול מערכות חינוך בשילוב AI | מנהיגות חינוכית | רבני קהילות

לפרטים על התואר השני:

rishumsheni@michlalah.edu | 02-6750715

מכללה ירושלים, רח' ברוך דובדבני 36, ירושלים

שירים אָאָרָג

כיצד 'רע' יכול להיקרא מתנה?
מהו המסר במילה 'ראה'?
וכיצד יונתן מתרגם את המילה 'קללה'?

חילופא דברכה

כְּמוֹ פְּרוּשִׁים לָהֶם,
מוֹנְחִים שְׁנֵי שְׁבִילִים
וּבְחִירָה מִמְעַמְקֵי תְהִיָּה לָךְ
לְאֵן יִהְיוּ דְרָכֶיךָ מוֹעֲדִים

אָךְ מָה לְנִתְיָנָה
לְזֶה הָעֶנֶשׁ, הָרַע
טָבַע הַלֵּב לְקַבֵּל
שָׂרָק לְטוֹב רְאוּיָה זֹו הַמְלָה

פֶּתַח יָדָךְ
קָבַל הַכֶּסֶף לְהִתְבּוֹנֵן
הָעֵמֶק שֶׁמְבִיאָה הָרְאִיָּה
לֹא לְקַבֵּל מְבוּשָׁה
רַק מִמְקוֹם אֲמִתִּי
אוֹתוֹ תְּבַקֵּשׁ בְּתוֹכָךְ לְכוֹנֵן

פרק ל / מבחן התוצאה או ההשקעה?

צריך להיות כל הזמן קצת טרוד בשאלה – האם אני באמת ממלא את שליחותי, כך שלא יקרה שיבואו אלי אחרי 120 שנות חיים ויגידו לי: 'הקשב, ציידנו אותך בכך וכך כוחות, ואתה בקושי הוצאת אותם אל הפועל! הדברים הלכו לך בקלות, תיק-תק סידרת הכל, ולא ניצלת את הכוחות שלך'...

עוד לא התחלת

הרבי היה דורש מהחסידים שלו הרבה מאוד מאמץ. ברבות מהאגרות שהוא השיב למי שפנה אליו בכל מיני שאלות, הוא היה מוסיף וכותב בסגנון הזה: "יוסיף להוציא את כל כוחותיו אל הפועל במילוי", "וימצה עוד את כוחותיו". ידוע הסיפור על הרב עדין אבן ישראל (שטיינזליץ) זצ"ל שפנה אל הרבי בשאלה: הוא עושה כל כך הרבה דברים והוא מבין שכדי להצליח הוא חייב לוותר על משהו, ולכן הוא מבקש מהרבי עצה על מה לוותר. בתגובה הרבי ענה לו: "משך לעשות כל מה שעשה עד עתה ויוסיף עוד על גביהם..." הוא הבין את המסר, ויותר הוא לא שאל. תתאמץ, תוציא עוד את הכוחות. אתה לעולם לא יודע מה הגבול שלך, אז אתה צריך להיות מוטרד. העניין הזה מאוד חשוב לבינוני. כי הבינוני הוא טיפוס 'עלול', הוא בקבוצת סיכון של שביעות רצון: מבחינתו, 'הגעתי לאיזה מקום, אני כבר מסודר. אני לומד דף יומי, סיימתי מסכת – אני מתמקם, הכל בסדר...'. לא, זה לא מספיק: למדת דף יומי, אז מה עם גמרא בעיון? סיימת מסכת, מה עם עוד מסכת? מה עם פנימיות התורה? תניא? מסילת ישרים? ועוד ועוד. ומה עם עבודת התפילה? האם אתה מייגע את עצמך ב"גייעת נפש וגייעת בשר" לשפוך את נפשך לפני ה'? ואם עדיין לא הגעת למדרגה הזאת של "מלחמה עצומה" וגייעת נפש ובשר – כאילו לא התחלת...
כמוכן, הפרק הזה לא עומד בפני עצמו – אחרת, חלילה, הבינוני יבוא לכלל ייאוש. בפרקים הקודמים חיזקנו את הבינוני, וגם בפרקים הבאים נחזק אותו. אבל כאן, כרגע, נכון לרכוש גם את ההתבוננות הזאת: לא בטוח שאתה נמצא ברף הגבוה של המאמץ שלך. הסתכל על האנשים סביבך והיה שפל רוח בפני כל אדם, למד מכל אדם, קח דוגמה מכל אדם ושאל את עצמך: איפה אני ביחס אליו? התמונה החברתית שלנו, מכוונת גם היא על ידי ה' יתברך. אנחנו צריכים לפגוש את האנשים סביבנו כדי להתקדם וללמוד מהם – "איזהו חכם? הלומד מכל אדם" – ואז הבינוני נמצא תמיד באיזושהו תהליך של תיקון וצמיחה מתמדת.

בפרקים כט-ל אדמו"ר הזקן עוסק במה שנקרא לו 'אוטם שריר הלב'. מדובר בבינוני שליבו גס, ואי לכך הדברים שהוא מבין במוחו לא מצליחים להיכנס לליבו, ואדמו"ר הזקן נותן כל מיני עצות איך להחדיר את הדברים פנימה לתוך הלב. בפרק שלנו הוא מטפל במבט מאוד חיצוני שעלול להוביל את האדם לכלל גאווה.

אנחנו אנשים השוואתיים. אנחנו מסתכלים על עצמנו, משושים את עצמנו לסביבה, רואים פחות או יותר איפה אנחנו נמצאים, ואם אנחנו במקום טוב – סבבה, אנחנו בחלק המואר של הירח. אני שבע רצון. בהקשר הזה, שביעות רצון היא לא דבר טוב לבינוני, כי משם אפשר להגיע לאיזושהי גאווה שבגללה לא תהיה תנועה קדימה.

אומר אדמו"ר הזקן לבינוני: הקשב, אתה צריך לקיים כך "והווי שפל רוח בפני כל האדם", והוא מחדד: "והווי – באמת לאמיתו; 'בפני כל האדם' – ממש". אם תתבונן באנשים סביבך, תראה אנשים שברמת התוצאה הם אולי פחות ממך, אבל ברמת המאמץ וההשקעה הם יותר. תסתכל, תראה, תתבונן, תלמד מכל אדם. ואז, ממילא, במקום שביעות רצון מנופחת מתגנבת ללב דאגה חיובית – לא דאגה שלילית – האם אני מוציא לפועל את כל כוחותיי שנתן לי הקב"ה באופן שאני צריך? כי הנה, אני רואה את פלוני עובד הרבה יותר קשה, האם אני פועל כמותו? האם אני ממלא את השליחות שלי? מתגנבת לבינוני מין 'מוטרדות' כזו, שהוא כל הזמן אומר: 'רגע, אולי מה שאני רואה ברמת התוצאה מסתיר את האמת! מפני שהאדם ההוא שהשוויתי את עצמי אליו, ברמת המאמץ והעמל הוא מוציא מעצמו 120% ואני מוציא מעצמי רק 80%...'.
להיות "שפל רוח בפני כל האדם" באמת, זה להחליף את המבט. הבינוני מסתכל ואומר: אני

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

הרבה יותר מים חמים לשבת.
עכשיו במחיר מיוחד!

ALPHA+

SPIRIT+

מיניבר אלפא כלום

מחיר מיוחד **1490** ש"ח

מיניבר ספיריט כלום

מחיר מיוחד **2190** ש"ח

*290 ש"ח הנזלה והתקנה

מאושר לשימוש במים החמים והקרים

השבת

HPS
Water

*המבצע בכפוף לתקנון ט.ל.ח. | התמונה להמחשה בלבד.
לשעות בטוח! מתאים לתקנים 5452 | 900

להזמנות
***5018**

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30

☎ *5018

PAYNGO.CO.IL

בתוקף עד- 31.8.24 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | התמונות להמחשה בלבד | מינימום מלאי 10 יחידות, בכפוף לתקנון המופיע בחנויות. *התחייבות למחיר הזול ביותר כנגד כל הצעת מחיר רשמית על אותו הדגם ובאותם תנאים.

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסי השמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

מתנה
על כל קניה
מהמודעה

ראש השנה

בסניפים ובאתר 5018*

חדש!!! סניף עזריאלי ת"א
סניף קניון בת ים

acer מחשב נייד 15.6"

Acer Extensa 15
EX215-34-31QW
NX.EHRET.001
Core i3-N305
128GB SSD
8GB RAM
Windows 11

1,699 ₪

ASUS מחשב נייד 12"

Asus VivoBook Go 12
E210MA
Intel
64GB 4GB RAM
Windows 11s
Office 365 +

קל משקל

929 ₪

mi מסך מחשב
גיימינג

XIAOMI
G27i FHD
IPS HDR10
165Hz

27"

679 ₪

CHIO מסך מחשב

27" 24"

LMN27F650-R LMN24F650-R

489 ₪ **389 ₪**

KiDi Watch שעון חכם
Kidiwatch

תיעוד מיקום
לחצן מצוקה SOS
אפליקציה קלה לתפעול
צילום ע"י הורה מרחוק

110 ₪

TRAMBLER קורקינט חשמלי
מתקפל
City Cross Ex

2,969 ₪

Lenovo קורקינט חשמלי
מתקפל
M2 Pro Plus
36V / 7.5Ah

1,490 ₪

אוזניות
אלחוטיות
Apple
AirPods
2 True
Wireless

Authorized Reseller

499 ₪

חוק נשר
טלפון סלולרי
נשר
מסך מגע
F21 Pro
32GB

449 ₪

רכנת נדס מקצועית הכוללת
2 ומקולים ומיקסר
Harmony

2,999 ₪

JBL מוקול נייד אלחוטי
PartyBox
Essential
Encore

749 ₪

aiwa בידורית אלחוטית
X50DSP Pro

תאורת LED מותאמת
עמידה בפני מים ברגל
IPX-2
מיקרופון אלחוטי עם צד
דיגיטלי
חיבור TWS להשגת סטב
הפעלת סטריאו
רדיו דיגיטלי ושולט חכם

555 ₪

שואב רובוטי
שוטף
yeedi

690 ₪ Yeedi K650

אלקטרה מגהץ קיטור
בנפח 1.7
ליטר
אלקטרה
לחץ קיטור 7.5 BAR

449 ₪ HG-6221P29

PHILIPS מכונת גילוח
חשמלית
לשימוש יבש ורטוב

S1141/00

169 ₪

PANTUM מדפסת לייזר משולבת
אלחוטית

449 ₪

מדפסת אלחוטית
משולבת
HP

265 ₪ DeskJet 2810
All-in-One

תחנת כוח ניידת
CTECHi

קיבולת
1210Wh
הספק
/1500
25000W

4,419 ₪ GT1500

CHAMPION גנרטור נייד
שלט +
5000W
6250W/
389CC 12HP

3,149 ₪ CPG6500E2

תחנת כוח ניידת
CTECHi

קיבולת
307Wh
הספק
300
450W/

1,419 ₪ GT300

CTECHi תחנת
כוח ניידת
GT200
200W /
240Wh

מתאים
להפסקות
חשמל

1,169 ₪

גנרטור בנזין
3000W
חד פאזי
PT8500WE

999 ₪

LG
מקרר מקפיא
עליון כסוף
471 ליטר
GR-B486INVS
3,190 ₪

NEON
מקרר 4 דלתות
דלתות נירוסטה
404 ליטר
נפח 362 ליטר
NE-NF400IX
2,490 ₪

אלקטרה
מקרר הפוך
מקפיא תחתון
אלקטרה
358 ליטר
נפח 327 ליטר
EL45W
1,990 ₪ 10 שנות אחריות

אלקטרה
מקרר
מקפיא עליון
אלקטרה
206 ליטר
EL217W
990 ₪ 10 שנות אחריות

אלקטרה
מקפיא
5 תאים
אלקטרה
5 תאים
EL195
1,190 ₪ 5 שנות אחריות

SAMSUNG
מקרר טריפל
3 דלתות מקפיא
תחתון סמסונג
570 ליטר
נפח 500 ליטר
RF57C5100SL
6,490 ₪

LG
מקרר 4 דלתות
גימור נירוסטה
מוברשת
544 ליטר
GR-B618SE
6,190 ₪ 4 שנות אחריות

Haier
מקרר האוויר
4 דלתות
זכוכית שחורה
472 ליטר
נפח 421 ליטר
HRF4494FB
3,490 ₪

מזגן נייד
TORNADO
FAMILY
NAKASUMI
החל מ-
945 ₪

BOSCH
מדיח כלים
אינטגרלי
13 מערכות
כלים בוש
SMV4HBX19E
3,399 ₪ 5 שנות אחריות

מזגן לסלון
2 כ"ס
החל מ-
1,690 ₪

מזגן
1.25 כ"ס
החל מ-
899 ₪

מזגן
1 כ"ס
החל מ-
799 ₪

TADIRAN **ELECTRA** **Haier**
ELCO **SAGA** **TORNADO** **Coolair**
מוזלת התקנה
5 שנות אחריות על ההתקנה

COLDER
מצנן האוויר
Colder Combo
עוצמתי ואיכותי / למרפסת או
לגינה / 3 כניסות אוויר המסייעות
בניקת אוויר גדולה יותר / מיכל
מים 33 ליטר
6900
מידות: 495X360X980
890 ₪

אלקטרה
מכונת קפה
טוחנת
אוטומטית
עם מקציף
אלקטרה
מסך מגע
1,690 ₪ 8023

PLATINUM ELECTRIC
מאוורר עמוד
3 מהירויות
5 נופים
שקט וקל להרכבה
69 ₪ PU-60

אלקטרה
מכונת כביסה
פתח חזית
1-12 ק"ג
אלקטרה
מנוע אינורטר
12 ק"ג
EL1214
2,390 ₪ 5 שנות אחריות

LG
מכונת כביסה
פתח קידמי
8 ק"ג
F1608BD
1400 סל"ד
2,190 ₪ 5 שנות אחריות

SAMSUNG
מכונת כביסה
פתח חזית
1-7 ק"ג
סמסונג
7 ק"ג
WW7ST4043CE
1,890 ₪

אלקטרה
מכונת כביסה
פתח עליון
אלקטרה
7 ק"ג
EL10070
1,590 ₪

NAKASUMI
מכונת כביסה
פתח חזית
1-6 ק"ג
NAK-WM68
949 ₪

BOSCH
מכונת כביסה
פתח קדמי
1-10 ק"ג
בוש
10 ק"ג
WGG154021
3,490 ₪ 5 שנות אחריות

הונדה
מייבש כביסה
1-10 ק"ג
הובר
10 ק"ג
NDC10TSBES
1,980 ₪

AEG
כיריים אינדוקציה
4 מוקדי
בישול
60 ס"מ
תוצרת גרמניה
איינדוקציה
2,390 ₪ IKE64441XB

Fauter
כיריים גז
זכוכית
קריסטלית
סאוטר
זכוכית
999 ₪ SG626B

AKENO
כיריים גז
4 להבות
349 ₪ AK 64

AEG
תנור
אפיה בנוי
נירוסטה
תוצרת גרמניה
2,390 ₪ BEE233115M

Fauter
תנור
אפיה בנוי
סאוטר
תצוגה דיגיטלית רחבה
SB1640
1,590 ₪

Selmor
מעבד מזון
2.8 ליטר
עצמתי
פיה רחבה
1400W
SE-8400
279 ₪

אלקטרה
מקציף חלב
נירוסטה
אלקטרה
CNMF-10
199 ₪

חדש!
רכישת תווי
מחסי חשמל
באמצעות
מטבעות
דיגיטליים
(קריפטו)

Gold Line
מיחם חשמלי
נירוסטה
מהודר לשבת
30 נוסות
179 ₪
ATL-1068
40 נוסות
199 ₪
ATL-1088
60 נוסות
249 ₪
ATL-1136
לסיון אבנית בלעדי פילטר

Selmor
פלדת שבת
מתגלגלת
סקלבוריות
Selmorit
פירו חום אידוי,
עשייה סליקון,
3 דגוות חום,
אידיאלית לפסח
ולטילים
249 ₪ SE-376

Gold Line
פלטה חשמלית שבת
2 סירים בינונית
89 ₪
ALT-300
4 סירים גדולה
109 ₪
ALT-400
6 סירים ענקית
129 ₪
ALT-500

פלטה חשמלית שבת
2 סירים בינונית
4 סירים גדולה
6 סירים ענקית

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30

בתוקף עד- 3.9.24 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | התמונות להמחשה בלבד | מינימום מלאי 10 יחידות, בכפוף לתקנון המופיע בחנויות. *5018 PAYNGO.CO.IL

אנשים (לא) טובים באמצע הדרך...

לרצות את האחר, ולחילופין מנצל את האחר כדי לרצות אותנו. נחוש בחוסר הלוואיות שלו כלפינו, דבר שבהחלט יעורר בנו תחושת פגיעה וחוסר אמון.

זה בעצם מסביר לנו את התנהגותם החיצונית של האנשים הללו שלא מספיק בנו עצמם מבפנים, התנהגות אשר מונעת ממני ומאחרים לרצות לבוא עימם במגע תקשורתי כלשהו.

אבל למה הם בעצם נקרים בדרך? למה בחרו לתת לי להיתקל בהם בחיי?

נראה כי התשובה טמונה ברצון האלוקי שאבנה את עצמי דרכם.

כאשר אני נתקל בהתנהגות לא ראויה של מישהו כלפי, לאחר תחושת הפגיעה, הכאב או אי-הבהירות המתחוללים בי, אני נדרש לקימה. הקימה הזו, שלאחר הנפילה הרגשית, תתרחש רק אם אסכים לבנות עוד קומה בתוכי. (אם לא, סביר להניח שאחווה את הנפילה שוב ושוב - או על ידי מי שגרם לה מלכתחילה או על ידי סובבים אחרים שיעשו עבודה עוד יותר טובה מקודמם 😊).

התחושות וההרגשות הקשות לא באמת מאפשרות לי להמשיך מכאן כרגיל, הן כואבות מכדי שאמשיך בסדר יומי, ואני נדרש להתכנסות דחופה ופנימית בתוך עצמי. אני מגייס כוחות נפש הקיימים בתוכי או מנסה כאלה מבחוץ, וממש מנסה לבנות את עצמי; לחפש תשובה בתוכי לשאלה - מה באמת התנהגות האחר עוררה בי? למה זימנו אותו לחיי? הוא ולא אחר? עם אלו רגשות בתוכי הוא גורם לי להתמודד? והאם מתוך ההיכרות שלי את עצמי מדובר באמת ברגשות חדשים, או בכאלו שהגיע הזמן לטפל בהם ולתת להם את ההתייחסות הראויה?

השאלות הללו קוראות לי לעבודה עצמית, וכשאזכה לכך אפחית את ההיתקלויות שלי עם אותם אנשים, ופשוט אגרום להם להיעלם מחיי. זאת משום שכל מטרת ההיתקלות שלי בהם הייתה כדי שאוכל לעשות עבודה פנימית עם עצמי, וכשאני כבר שלם ובטוח במקומי ובמהותי - לא צריך לאתגר אותי יותר דרכם. זאת ועוד, כאשר אני במקום הזה, אני מכיל אותם בתודעה שלי בסטטוס אחר, וכך הדמות שלהם שכל כך ייסרה אותי קודם ומנעה ממני לבוא עימם במגע, פשוט איננה! זו בדיוק הדרך להעלים אותם מתוכי ולגרום לי לחוש חופשי, מאושר ומשחרר. כשהם כבר שמורים אצלי בתודעה באופן מתוקן, אני כבר מוכן לבוא עימם במגע. כשהם מתוקנים בתוכי, אני מאפשר לעצמי לראות את הסובב סביבי בעין טובה ולתקשר עימם באופן פנימי ועמוק הרבה יותר.

ובינינו, גם אני נושא לעיתים לבוש חיצוני לא-לי במקומות בהם טרם תיקנתי עצמי, ומשמש אתגר תקשורתי גם לאחרים הנדרשים גם הם לתקן עצמם דרכי.

מה יצא לנו, אם כן?

אנשים לא טובים באמצע הדרך - הם בעצם חלק מהדרך (שלי). אם כל אחד מאיתנו יבין, יפנים ויפעל לפי העיקרון האמור - לא יהיה כבר את מי לאתגר, ומשם יבוא לציון הגואל. שנזכה להרבות באהבת חנינם.

בחיים כאן על פני האדמה אין זה מן הנמנע שניתקל בבני אדם שהתנהגותם לא תואמת את הערכים, הדרך ארץ והגורמות בהם אנו מחזיקים.

קל מאוד להיזכר בתחושה המאוד לא נעימה וברגשות הכעס, הפגיעה והעלבון כאשר אדם מבזה אותך לעיני כל, או דואג לרווחתו האישית על חשבונך, מונע ממך קידום בעבודה, מסכסך בינך לבין הקרובים לך, מתנשא משפיל ומרומם עצמו על חשבונך.

אכן כן, יסכימו כולם שהאנשים מהסוג הזה לא מותירים בנו חותם חיובי במיוחד, והיינו מעדיפים שלא להיתקל בהם ושכמותם במהלך חיינו כאן.

יתרה מכך, אם נבחר בעומק האינטראקציות המשפחתיות שלנו, נבחין כי חלקם עונים על ההגדרה של "שאר בשרך", כלומר הם אלו הקרובים אלינו ביותר ומאפשרים לעצמם להתייחס אלינו בהתייחסות השונה ב-180 מעלות מזו שהיינו מצפים מהם.

החוויה אכן כואבת כסכין חדה הננעצת בבשרנו וכלל לא מובנת.

כל אחד מאתנו היה רוצה להימנע מההרגשות הקשות הנובעות מחוסר יחס מתאים המופנה כלפיו, ומסתבר שאינטראקציה עם אותם אנשים היא לא בדיוק הדרך לכך אלא דווקא הגורם לכך; מה גם שלעיתים מדובר באלו שאני חי עימם תחת אותה קורת גג, וההתראות עימם הינה בתדירות גבוהה.

אז מהי בעצם המטרה בלהפגיש אותי עימם חזיתית?

ומה אני יכול לעשות כדי להעלים אותם מחיי?

זאת ועוד בשורות הבאות.

כאשר אדם לא חי את תוכנו ומהותו הפנימיים, הוא לרוב ירגיש בחסרונם של כוחות נפש וכלים להתמודד באופן נכון מול המציאות הרוחשת לפתחו ואל מול משברים הפוקדים אותו. אדם כזה יהיה רגיש מאוד לכל מה שייאמר לו על ידי הסביבה, ויפעל כל העת אל מול וביחס אליה. כדי להגן על עצמו, הוא ילבש מעין דמות חיצונית שבעיניו זו הדמות שהסביבה תעריך או לחילופין תירגע ממנה או תרחש לה כבוד. בכך הוא יוצר מעין דמות חיצונית שלו, דמות פיקטיבית שעונה להגדרות הסביבתיות כפי שהוא מבין אותן. לדמות הזו, ורק לה, הוא נותן את כל הבמה כאשר הוא יוצא לתקשר עם הסובב אותו.

לסביבה נשאר לתקשר רק עם הדמות הזו, משום שהיא זו שלה הוא נותן ביטוי. וככל שהאדם יהיה פחות מחובר לעצמו ולמהותו, כך הדמות החיצונית תלך ותתפוס מקום מרכזי יותר בחייו, עד לטשטוש כל קשר בינו לבין דמותו המהותית.

בגלל שמידוענו, כאמור, אינו מספיק בנוי מבחינה אישיותית ונפשית, הוא יעטה עליו שריון קשקשים והגנות מאוד חזקות בדמות התבטאויות קשות, וייתכן וישתמש גם בכוח פיזי. כמו כן, ייתכן ובגלל שתחושות קנאה בנו יציפו אותו, הוא ינסה לשבש את קשרינו עם אחרים או אפילו לחתור תחת תפקידנו בעבודה או לזרוק מילה שבגדר 'עקיצה'.

ייתכן שבגלל הניסיון הנואל לרכוש אהדה חברתית, הוא יעטה עליו את דמות המרצה, ואז נמצא אותו מנצל אותנו כדי

**עולים
להר הזיתים**
כמיטב המסורת של 'קרן אביה'

**שובו אלי
ואשובה אליכם...**

למלא את החלל

יום שישי - שיחות מרתקות, סיור ותצפיות | טעימות | קבלת שבת מוזיקלית | תפילות בסגנון קרליבך במצפה רחבעם | עונג שבת וטיש חסידי מרתק
שבת - תפילות חגיגיות, שיחות, סיורים וסעודות ניד המלך
מוצש"ק - הבדלה מוזיקלית

רונית מלכא

אשת משה מלכא, שיחי' בחמוה: עם בנם יונתן, הי"ד

בהשתתפות לוחמים, פצועי צה"ל ומשפחות שכולות

**אירוח שישי-שבת חוויתי
פר' כי תבוא
ו"ז-י"ח אלול**

ת ש פ " ד (20-21 בספטמבר)

**במלון שבע הקשתות
בהר הזיתים
מול מקום המקדש**

אלידע בר שאול

חוקר, מורה דרך ואיש ידיעת הארץ

ישראל פרנס

הזמר החסידי

ד"ר מרדכי קידר

מזרחן ומרצה

הרב ליאו די

ששנל את רעייתו לוסי ובנותיו מאיה ורינה הי"ד

הרב יאאל שפרן

רב קהילת מרחבים, ופרופ' מרצה לאתיקה רפואית

קרן אביה

לע"נ אביה יהושע ז"ל גולדברג

חונטת:בורא

עם ישראל חי ומנצח!

להזמנות: ריבקי - 050-9287878 | rivkisb@gmail.com

שבת הצדעה ללוחמי צה"ל, חיזוק לפצועים, חיבוק למשפחות השכולות בתפילה לשחרור החטופים

הסעות בהרשמה מראש | מס' חדרים מוגבל | פניסין מלא | כשרות למהדרין

בהפקת: * פירוטוי ישראל * התכנית נתונה לשינויים ט.ל.ח. | אירוע סאונד ומתאם עם כוחות הביטחון | הסורים כפופים לסוג האויר

האיזולוגיה הקיבוצית קרסה, אחוות העמים הלכה בעקבותיה, והלב התפנה אט אט לשמוע דברי תורה • טלטלה כאובה ביום כיפור בקמפוס באינדיאנה פתחה את הדרך לתשובה מיראה, שהפכה באוניברסיטת באר שבע לתשובה מאהבה • אמנות היא דרך לאמונה, ומחלקת הריון בסיכוי היא המקום המתאים ביותר לסדנת שחרור, לגוף ולנשמה • **שירי זיני** הלכה לבקר חברה במרכז הרפואי 'שיבא' ופגשה את **תפארת טויסטר**, שליחה לאמנות, בתפארתה

מאחוריה. "מי הכין לך?" שאלתי. התפלאתי מאוד לשמוע שהיא עצמה הכינה את היצירה, בין כותלי המחלקה. עיניה אורו כשסיפרה על הפעילות המיוחדת, וכמה כוחות ושמחה היא מכניסה בה בתוך המציאות המורכבת של הריחוק מהמשפחה המתגוררת בצפון הארץ והדאגה לילדים הקטנים שנשארו מאחור.

כשאני שואלת את תפארת טויסטר כיצד הגיעה להתנדבות במחלקה, היא מספרת לי שלא תכננה להגיע לשם. זה התגלגל לידיה בהשגחה פרטית מדוקדקת. תפארת עברה בחייה את הניסיון הזה של הריון בסיכון, ואם ההתמודדות שלה יכולה לעזור לאיזו אישה היא תחלוק איתה בפתחות את סיפוריה. עכשיו היא נערתת לשתי גם אותנו בסיפוריה המיוחד, שיש בו אובדן ותקומה והמון תובנות לדרך, לכל דרך.

גאוות יחידה – והתפכחות

תפארת, ספרי לנו על העבר שלך.

"נולדתי בשנת תשי"ט (1959) בקיבוץ גלאון של 'השומר הצעיר', סמוך לקריית גת. אמי הייתה צברית, סטודנטית למשפטים, כשהגיעה

פ עם בשבוע הן מגיעות לשם. בידיהן שקיות עמוסות חומרי יצירה, קערה ענקית של בצק להפרשת חלה ומארזי כיבוד. הן מסדרות כיסאות בצורה מעגלית סביב השולחן הרחב, ובמקביל עוברות במסדרונות וחדרי מחלקת 'הריון בסיכון', מזמינות ומדברנות את כל מי שיכולה לבוא. והן באות. דתיות עם חילוניות, חרדיות ומסורתיות, כולן מתקבצות יחד. "אנחנו מתחילות?" כולן ישובות סביב השולחן והפעילות מתחילה. וכשהנשים מתחילות ליצור עם הידיים ולהפעיל אותן, גם משהו מבפנים נרגע. תוך כדי היצירה הן מדברות על הרגשות המבעבעים מבפנים. לפעמים אחת הנשים משתפת בקושי שהיא חווה וכולן מקשיבות לה ומשיבות בדברי חיזוק, ולפעמים רק מושכות במכחול צבעים סוערים ונותנות ללב פורקן. אבל תמיד-תמיד הן יוצאות מהפעילות מלאות מחשבות טובות ותקווה, וגם עם הברכה של הפרשת החלה שסגולתה גדולה ללידה קלה, לתינוק בריא ולכל הישועות. לפעילות המיוחדת של תפארת טויסטר, מורה לאמנות מרחובות, ובתה רבקה לרמן שליחת חב"ד במרכז הרפואי 'שיבא', התוודעתי דרך ביקור אצל חברה המאושפזת במחלקת הריון בסיכון שם. "איזה יופי!" החמאתי לה על מגדלה יפה מצוירת על צלחת שהייתה מוצבת

להתנדבות בקיבוץ. מהר מאוד היא העדיפה את החיים האקולוגיים שמצאה בו על פני אלו העירוניים. תמיד חלמה להיות רועת צאן כמו אבותינו, וחיי הטבע של הקיבוץ קסמו לה. אבי היה ניצול שואה שנולד בפולין, ודרך תנועת השומר הצעיר עלה ארצה. הוריי היו בעד אחוות עמים. לאחותי הגדולה קראו שרה על שם הסבתא, ולי קראו הגר בגלל האידיאולוגיה. הגר היא הייתה שפחת שרה ואמו של ישמעאל, ומה יותר מתאים מאשר שיקראו לבת השנייה על שמה? כך ינציחו את ערכי אחוות העמים והשוויון בהם דגלו. אחותי, אגב, קינאה בי על השם המודרני והמתנגן שקיבלתי, משתפת תפארת שאת השם 'הגר' השאירה לימים כשמה השני, ובעצת רב הוסיפה את השם 'תפארת' שהיא אחת מעשר הספירות המסמלת מיזוג של החסד והדין.

איך היה לגדול בקיבוץ?

"בתור ילדים הייתה לנו גאווה יחידה. היינו מסתכלים על העירוניים מלמעלה למטה. אתן לך דוגמה, כשראיתי ילדות מתהלכות עם נעלים אדומות זה הצחיק אותי. מה השטויות הללו? למה צריך את כל הקשקושים האלו? בקיבוץ כל הילדים הולכים עם נעליים חומות זהות, גם הבנים וגם הבנות. היו לנו חולצות פלנל משוכצות, ובכלל - האווירה הייתה של פשטות ושוויוניות. 'גדלנו בבית ילדים. ולמרות כל החסרונות שבדבר, בזכות שהייתה בו לא נחשפנו לוויכוחים בין הוריי שהתגרשו כשהייתי רק בת שלוש".

בנוסף לפשטות, אומרת תפארת, היו בקיבוץ יתרונות של פיתוח האמנות ופתיחות לתרבות ולטבע: "בקיבוץ הייתה מפותחת תרבות המוזיקה והריקוד. היו לנו שיעורי נגינה וריתמיקה והצלחנו בהם מאוד. שיטת הלימוד הייתה של 'בית ספר פתוח', ללא מבחנים וללא תחרויות. דבר נוסף שהיה חזק בקיבוץ הוא ערך העבודה. הקיבוץ היה נגד שילוב פועלים זרים ואנחנו עשינו כמו ידנו הכל. 'קריירה' הייתה מילה שלילית. הקיבוץ עשה רוטציה בין חבריו. אם עבדת כמה שנים באותה עבודה - מעבירים אותך לעבודה אחרת, כדי שלא יהיה מונופול לאף אחד".

האם תמיד הרגשת שהקיבוץ הוא המקום המתאים עבורך?

"האופוריה של הקיבוץ נסדקה כשהגעתי לגיל ההתבגרות. אז הגיעו מתנדבים מבחוץ שהרסו את התרבות השמורה יחסית, והנוער עשה ככל העולה על רוחו כולל שימוש בסמים והפקרות, לא היה מי שימנע אותו מכך. גם בעניין העבודה המשותפת בקיבוץ, ערך השוויון כבר לא התאים לאינדיבידואליות המתפתחת של בני האדם. אט אט נסדקו סדקים בחומת הקיבוץ, והרבה החלו לעזוב".

מתי עזבת את הקיבוץ?

"באמצע גיל ההתבגרות אמי עזבה את הקיבוץ לטובת חיים רגילים בתל אביב, שם נישאה בשנית. בהמשך נמאסה עליי שהייתה בבית הילדים, ועברתי לגור אצלה כשאני נכנסת לתיכון 'תלמה ילין' לאומניות בגבעתיים. השינוי הגדול שחוויתי בין שיטת הלימוד בקיבוץ לבין לימוד למבחנים ובגרויות בעיר, היה קשה עליי מאוד. הרגשתי כמו שפחה לציונים. בקיבוץ, העיקר היו הערכים החברתיים ולא הלימוד, ואילו כאן גיליתי עולם חומרי של הישגות ותחרויות".

אורח החיים בקיבוץ הפך את תפארת לאנטי דתית. גם עכשיו, כשתחושה עזה של ריקנות מילאה את ליבה, אחר שהרעיון הקיבוצי הלך ונשבר מול עיניה ולא הייתה לה כל אלטרנטיבה שתמלא אותה במקומו, היא לא חשבה שעולם התורה בא בחשבון - אבל לקדוש ברוך הוא היו תוכניות אחרות עבורה.

משהו חדש נפתח

מתי לראשונה נפגשת עם העולם הדתי?

"כשהגעתי לצבא, נכנסתי לקורס הדרכת טיולים קדם צבאי במסגרת בית ספר שדה. היו איתי בנות דתיות מהשירות הלאומי, ואני באתי אליהן בגישה של עליונות. רציתי להאיר את עיניהן על הבורות בהן הן שרויות, אבל דווקא ההפך קרה. על כל שאלה,

הייתה להן תשובה מפורטת. אחת מהן הייתה בעלת תשובה, והיא אמרה לי: 'את רוצה ללכת דברים? בשמחה, בואי נדבר על זה'. כך היינו פותחות נושאים טעונים מכל הכיוונים, כשהיא בכישרון רב מנטרלת להם את העוקץ.

"לאט לאט הבנתי שאני היא זו שגדלה תחת שטיפות מוח. אומנם מבחינה פוליטית לא השתניתי, אבל בחומת ההשקפה שלי נסדקו סדקים ראשונים. הבנות היו לוקחות אותי להתארח איתן בשבתות אצל הרב בלייכר ברמות שפירא ובהמשך גם בשיבת שבי חברון. בנוסף התחלתי ללכת למכון מאיר ולישיבת הרב קוק לשמוע את הרב אבינר, וכך צעד אחר צעד התקרבותי ליהדות. באותו זמן כבר הכרתי את מי שעתיד להיות בעלי, דורון, ולקחתי אותו איתי לשיעורים ולשבתות. בעלי היה מוזיקאי ושקוע בעולם המוזיקה, אך לא הייתה לו התנגדות לעולם החדש שגיליתי".

שמעת כל כך הרבה יהדות, האם כבר התחלת לקיים מצוות?
"אומנם שמעתי המון, אבל בהתחלה לא הייתי בכלל כלי לניעשה ונשמע. לא יכולתי להבין איך אפשר לקיים מצוות בלי להרגיש. וגם כשאמר לי: 'את לא תוכלי להרגיש את הטעם עד שלא תאכלי את הפרי המתוק. תקיימי מצוות ותביני כמה טוב' - לא קיבלתי את זה, והמשכתי לשוטט ולחפש בעולם הגדול. בשלב מסוים נישאתי לבעלי, שהיה צ'לן מבטיח, התחתנו בחתונה צבאית על עגלה של טרקטור - לא הייתי בקטע של חתונה כלל - ויחד עזבנו את הארץ לטובת לימודים בארצות הברית".

תפארת ודורון טויסטר מגיעים למערב ארצות הברית, לאוניברסיטת אינדיאנה, וחווים הלם תרבותי. "הריקבון שמצאנו בחברה היה מוחשי. הכל היה סביב האגו והקריירה. כל אחד ניסה להיות הכי הכי, ואת המשפחתיות ונחמו מאחור. בעלי התפכח כשראה את הערכים הגרועים של החברה, וגם אני הפכתי לימנית יותר ויותר אחרי שראיתי בעיניי סטודנטים מוסלמים לא מבקשים שלום. גם כשבאתי אליהם בנחמדות ואמרתי להם: 'אנחנו בעד דו-קיום ואפשר להיות ביחד', הם היו נגד והמשיכו להפגין נגד ישראל. לדבר איתם היה כמו לדבר לקיר. התמימות והאמונה שלנו בשלום נשברו לחלוטין".

לאחותי הגדולה קראו שרה על שם הסבתא, ולי קראו הגר בגלל האידיאולוגיה. הגר היא הייתה שכחת שרה ואמו של ישמעאל, ומה יותר מתאים מאשר שיקראו לבת השנייה על שמה? כך ינציחו את ערכי אחוות העמים והשוויון בהם דגלו. אחותי, אגב, קינאה בי על השם המודרני והמתנגן שקיבלתי

שברים של אמונה

תפארת לא מתקדמת מבחינה דתית, אבל כל הזמן מתבשלת מכפנים. "היה לי רדאר ליהודים. זיהיתי אותם. ראיתי את ההבדל בין יהודי לגוי, ובמקביל הרגשתי שאין לי ברכה בחיים. לקראת סוף הלימודים רצינו כבר ילדים, אבל זה לא צלח. היו לי הפלות חוזרות ונשנות".

מה עשית עם תחושת החיסרון הצורבת?

"חיפשתי לקיים איזו מצווה, וחשבתי שאולי נרות שבת יהיו מתאימים. באוניברסיטה היה מרכז של ארגון 'הלל' לסטודנטים ובתוכו מצאתי רב קונסרבטיבי. באתי אליו ושאלתי: 'מתי מדליקים נרות שבת?' הנשמה שלי ביקשה לעצמה את אור השבת.

הריקבון שמצאנו בחברה היה חוחשי. הכל היה סביב האגו והקריירה. כל אחד ניסה להיות הכי הכי, ואת המשפחתיות זנחו מאחור. בעלי התפכח כשראה את הערכים הגרועים של החברה, וגם אני הכיתי לימנית יותר ויותר אחרי שראיתי בעיניי שסטודנטים חוסלמים לא מבקשים שלום

לכל המשפחה."

אחרי ישי הקטן הגיעו עוד אחים ואחיות, הכל היה רגיל?

"בחסדי שמיים מאז הכל היה בסדר. אחרי ישי הגיעה נחמה, הבת שניחמה אותנו על מות אחותה הגדולה. הרופאים עדיין נזהרו, למרות שהכל היה כבר רגיל לחלוטין. אבל אחר כך ילדתי בלידות טבעיות עוד שישה ילדים."

או באותה עת אתם זוג צעיר של בעלי תשובה ומוזיקאים בכאר שבע, איך הפכתם סופית לחב"דניקים?

"חיפשנו מישהו באוניברסיטה שימשיך להדריך אותנו, והגענו לרב יחזקאל סופר שהתברר לנו כחסיד חב"ד ורב הקמפוס. הוא הזמין אותנו לשיעורי תניא, וכך התחלנו ללמוד את תכני החסידות. בהמשך, כשעברנו לגור ברחובות, הכנסנו את הילדים לחינוך חב"די. לא חשבנו שנהפוך לחב"דניקים כל כך מהר, אבל דרך הילדים מאוד התקרבונו. "מתי כבר תחבוש כובע?" היה שואל הבן את אבא שלו, שהיה חייב

"WHENEVER YOU FEEL" (מתי שאת מרגישה) ענה. זה היה קצת תמוה, כי ידעתי עוד מהארץ שיש זמן להדלקת נרות, אבל לא הכרתי רב אחר. בהמשך פגשתי רב של חב"ד שהיה מגיע לקמפוס מדי כמה חודשים, ובעזרתו התחלתי לקיים כל מיני מצוות. שוב מצאתי את עצמי בהריון, הפעם אני מתקדמת, חודש רודף חודש - והנה אני בחודש תשיעי. אבל שוב, לצערי, העניינים הסתבכו והייתה לי לידה שקטה. זה קרה ביום כיפור...".

קשה! ודווקא כשזה היה כל כך קרוב... איך הגבת?

"זאת הייתה נקודת שבר נוראה. נותרתי המומה ומזועזעת. יחד עם הצער הצורב שמילא אותי ואת בעלי, הרגשנו שהחיים לא בדינו וקיבלנו יראת שמיים. מכאן הדרך הייתה סלולה. התחלנו לשמור שבת, ולקבל על עצמנו עול תורה ומצוות. מיד אחרי ההפלה, פתאום נפלה בי מחשבה שאת התינוקת שלי אני רוצה לקבור בקבורה יהודית. הרב הקונסרבטיבי אמר לי שלא משנה היכן אקבור אותה, וגם בית העלמין הכללי יכול להתאים, אבל אני הרגשתי שאני לא רוצה. הרב החב"די מהקמפוס היה השליח לעזור לנו. הוא התעסק במסירות בקבורה, ובזכותו התינוקות שלנו נטמנה בבית העלמין היהודי."

"בינתיים סיימנו את הלימודים ובעלי קיבל הצעת עבודה מצוינת בדרום אפריקה כצ'לן, אבל כשהבנו שהעבודה תכלול עבודה בשבת - ביטלנו הכל. כך התחזקנו עוד ועוד - ופתאום, במהירות, אני מוצאת את עצמי שוב ב... הריון!

"ההריון לווה בחששות כבדים, הרופאים כעסו, איך קרה דבר כזה? הספקולציות שלהם היו מלחיצות מאוד ואני הייתי דאוגה מאוד. מה יהיה? מה עוד מצפה לנו? במהלך ההריון החלטנו לחזור לארץ. הבנו שזה המקום המתאים ביותר עבורנו. רק בארץ דורוך יוכל לשמור שבת גם כנגן בתזמורת, כי בארץ לא מחייבים נגנים לנגן בשבת."

להפסיק עם ההצגה?

"בדרך לארץ פגשנו שליחי חב"ד שהציעו לנו לכתוב בקשת ברכה מהרבי מלובביץ זי"ע. ואכן, כתבתי לו מכתב, כשאני שופכת על הדף את כל מה שעברנו... נתתי לשליחים מכתב בלי כתובת נמען, כי עוד לא ידענו היכן נתגורר. ואומנם מכתב תשובה לא קיבלתי פיזית, אבל את הברכה של הרבי ראיתי בעיניי."

"הגענו לארץ והתמקמנו בכאר שבע, שם הייתה תזמורת 'סימפוניטה באר שבע'. הייתי בהריון בסיכון, כמוכן, ומצויה תחת השגחה רפואית. הייתי ממש שבורה אחרי מה שעברתי, עד כדי כך שכשברכתי ברכת המזון ואמרתי "ולא לידי מתנת בשר ודם", התחננתי להשם בליבי שלא אצטרך לאמץ ילד... בסוף יילדו אותי בשבע שלוש ושמונה, והשם זיכה אותנו להיות הורים אחרי שנים של ציפייה! זאת הייתה התרגשות שאי אפשר לתאר. כנראה הנשמה הזו הייתה צריכה להיוולד בטהרה."

מה היו תגובות המשפחה?

"כולם התרגשו איתנו, אבל יחד עם ההתרגשות היו תגובות כלפינו בסגנון: 'מספיק, לא צריך יותר, קיבלתם כבר מה שרציתם, אפשר להפסיק את ההצגה' - כשהם מכוונים לעניין הדתי. עד עכשיו לא העזו להגיד לי מאומה אחרי מה שעברתי בעיצומו של יום כיפור... אבל כשלעצמי, אם עד עכשיו זכיתי לתשובה מיראה, עכשיו התחלתי את התשובה מאהבה."

"חשוב לי לציין שסבתי הדתייה הייתה פשוט מאושרת. זה פייס אותה על כל השנים הקשות שעברה. היא באה ממשפחה של חסידי בעלז שנספתה כולה בשואה הארורה, וכל חייה ביכתה את התרחקותו של אבי מהמקורות. סבתא נשאה תמיד נאמנה לבורא עולם, גם כשאחרים 'רכבו' על הסבל הפרטי שלה. 'איפה אלוקים שלך היה בשואה?' היו מקנטרים את דמותה האדוקה. היא ביכתה גם את אובדנה של בתה שלא הצליחה להציל, ואליי תמיד הייתה קשורה בקשר מיוחד. היא אמרה שאני דומה לאותה הבת שנספתה. גם אני בתוכי הרגשתי קשר לא ברור לאותה ילדה שלא הכרתי, ולכן התינוק הזה הייתה רפואה

פירורי הקמח, והמים זו התורה שמדביקה את הקמח והופכת אותו לעיסה אחת, ואנחנו מבקשות לעצמנו שמרים - אוויר לנשום ושמחה. אני לא מאריכה בדיבורים, כי אני רוצה שהתוכן יהיה קליל וישרת את העיקר - לגבש את הנשים היקרות וליצור שיח ביניהן. למחלקה מגיעות כל הזמן מאושפזות חדשות מכל מיני מקומות בארץ: מקצרין ועד אילת, מצפת עד באר שבע. זו מחלקה טובה מאוד, והרבה נשים מעדיפות להתאשפז דווקא בה. ראינו שהפעילות הזו כל כך מתבקשת ומרימה לנשים את מצב הרוח. קצת תעסוקה לידיים, משהו לנפש - וההבדל הוא שמיים וארץ. זה עושה להן כל כך טוב!

"אחרי שמפרישים את החלה, צריך לאפות אותה בתנור אחד. בתי לוקחת את החלות שהכינו הנשים אליה הביתה ואופה אותן אצלה. היא גרה במעונות של בית החולים, וכעבור שעה היא מביאה לנשים את החלות האפויות והריחניות, כשכל אחת מקבלת את החלה שלה."

איך עובדת הדינמיקה הקבוצתית שנוצרת בפעילות?

"הנשים כולן נמצאות במצב רגשי לא פשוט. יש נשים שזהו ההריון הראשון שלהן, יש כאלו שהשאירו אחריהן בית שוקק ילדים ועוד. אנחנו נותנות להן לדבר, הן משתפות אחת את השנייה, מחזקות זו את זו, ותוך כדי כך מתאחדות. כשיש אישה שעומדת ללדת - אנחנו נותנות לה את הזכות לברך על הפרשת החלה. לפעמים אני מביאה להן קלפים טיפוליים, נשים בוחרות ומשתפות מה מעלה להן הקלף. 'לשחרר' אומרת אחת מהן, כשהיא מתעמקת בקלף. 'הילדים יסדרו גם בלעדיי, עכשיו אני צריכה לשמור על האח החדש שלהם...' היא לא היחידה שאומרת כך, כמעט כולן עוברות שם לימוד חדש. זה לא פינוק להיות במחלקה הזו, זה פיקוח נפש, והן צריכות לעבור בראש את התהליך הזה - לקבל את המצב ולהשלים איתו ברגשות חיוביים, ולתת לקדוש ברוך הוא לנהל את האירוע."

"בנוסף, אנחנו עובדות הרבה על התחזקות. מדברות על הזכות להביא לעולם את הדור הבא של הילדים, וכמה עכשיו - בתקופת המלחמה, כשאבידנו כל כך הרבה אבדות יקרות - זה עוד יותר חזק. אנחנו מדברות על כך שהמתנה היא מתנה, ושכסף נראה את הטוב, וכמה חשוב להסתכל בינתיים על החיובי. נכון, זו מציאות שנכפתה עלינו, לא בחרנו להיות כאן, אבל יש לזה משמעות."

תפארת, שתפי אותנו בסיפור שחווית במחלקה.

"במחלקה שהתה אישה מצפון הארץ שדווקא כבר הייתה אחרי לידה, אבל לילד הייתה צהבת ודופק מואץ, ולא יכלו להכניס לו מנת דם שהייתה דרושה לו. הוא היה בטיפול נמרץ, וראינו אותה כל הזמן בוכה. היא נראתה חלשה ואומללה כל כך. הזמנו אותה להפרשת חלה, היא אפילו לא ידעה מה זה אבל הסכימה לנסות. היא בירכה כאילו לא בירכה מעולם בחייה, ואחר כך גם לשה את הבצק. 'בצק הוא כמו ילד', אמרתי לה, 'מגדלים אותו ומרחיבים אותו והוא מתפתח לאט לאט, ובעזרת השם עוד מעט תלושי ותגדלי גם את התינוק שלך...' היא התחילה לחייך ואחר כך עשתה איתנו גם את היצירה. בהמשך, בערב שבת סיפרו לי שהיא הדליקה נרות שבת, וברוך השם הדופק ירד לתינוק, הצהבת השתפרה והילד הבריא! אפילו הברית הייתה בזמן..."

מיוחד!

"לראות את הפלא האלוקי של תינוק חדש, זה הדבר הכי מרגש בעולם. אני זוכרת שבזמן החזרה בתשובה שאלו אותי: מהי בעיניך היצירה הכי גדולה? ענתי: להביא ילדים לעולם! זו מולטימדיה אינסופית וגם יצירה שיוצרת יצירה, היצירה הכי גדולה שתוכלי ליצור בחיך. אשרי כל אמה יהודייה שמביאה חיים לעולם."

להיעתר... כל המסלול התחיל מהילדים. כך הלכנו והתקדמנו, עד שהיום אנחנו חב"דניקים שזוכים לעזור לילדינו השליחים, ברוך השם."

אמנות באמונה

איך האמנות הגיעה אצלך לשליחות?

"אני מורה לאמנות שנים רבות, ורואה שליחות להכניס לתוך האמנות את היהדות שלנו, כמו שהבעל שם טוב לימד על יסוד הפסוק "בכל דרכיך דעה". את האמנות שלי אני מכנה: 'אמנות באמונה'. חוץ מללמד בבתי ספר, אני עורכת עוד כל מיני סדנאות ופעילויות, ואחת השליחויות המיוחדות שלי נערכת במרכז הרפואי 'שיבא'."

איך בדיוק מתחילה פעילות סגונית כזו בין קירות לבנים של מחלקה רפואית?

"כאמור, בתי רבקה היא שליחת חב"ד בשיבא. אחת האחיות בצוות, גרושה שהייתה חברה שלה, פנתה אליה בבקשה: 'בואי נעשה הפרשת חלה לנשים המאושפזות במחלקה שלי'. זאת הייתה מחלקת הריון בסיכון, ואכן בתי גייסה אותי לפעילות. באתי עם ציוד האומנות שלי ובתי באה עם הבצק. האחיות בירכה ככוונה על הפרשת החלה, ואחר כך עשינו עם הנשים מלאכה. אותה אחות הביאה כיבוד עשיר והשקיעה כסף רב בפעילות הזו. באותו יום, אחת האחיות הציעה לה הצעת שידוך, ותוך חודשיים הם נישאו. הסיפור הזה ריגש את כולם. האחיות הזו כבר עברה משם למקום אחר, אבל אנחנו המשכנו!" מספרת תפארת בחיך על דריסת הרגל הראשונה במקום, שאחריה הפעילות התמסדה לפעם בשבוע. ספרי לנו על התוכן שאת משלבת בפעילות.

"במהלך הפרשת החלה אני מספרת לנשים שעם ישראל הוא כמו

**דברי הרב מלוקטים
ממקומות שונים.
כל קטע עומד
לעצמו ומיועד
להתבוננות,
העמקה והפנמה
ב'מנות קטנות'
במהלך החודש.**

קנייתי כן וכן סכינים ומזלגות, אבל איפה הקשר? איפה האהבה?

**צועדים לחודש אלול
עם הרב עדין אבן ישראל
(שטיינזלץ) זצ"ל**

ודברים פחות טובים, ואחרי כל הדברים האלה שאני עושה, אני צריך לבדוק לאן אני הולך.

אדם צריך למצוא את הקואורדינטות שלו, לאן הוא הולך עם כל החיים שלו? השאלה היא לא מה אדם עושה ברגע נתון אלא לאן הוא מתכוון ללכת בכל החיים שלו. את העניין הזה אי אפשר לתקן על ידי טקסים או מעשים חיצוניים. אדם צריך לנווט את עצמו לכיוון שאליו הוא בעצם הולך. בחודש אלול אדם יכול להחליט לאן הוא מתכוון לפנות ומה הוא רוצה להפיק מתוך החיים האלה.

(ח"י אלול תש"ס)

מטילים עוגן

ההתגלות של חודש אלול היא התגלות ממין מיוחד. בחודש אלול אנחנו אומרים ש'המלך בשדה'. אינני מבקר את המלך בארמונו והיכלו כפי שאני בעצם עושה בכל חג, או בשבת. בחודש אלול מתקיימת פגישה בשדה, פגישה לא פורמלית, אני לא מתלבש, אני לא עושה משהו מיוחד, אבל אני יכול לראות את המלך באופן אחר. אולי בצורה פחות מלכותית אבל זה עדיין המלך. בחודש אלול יש הארת פנים, המלך עכשיו מוכן לקבל את כל האספסוף. הוא לא מקבל לפגישות אישיות, אבל כולם יכולים לראות אותו.

בחודש אלול אני מחפש את הקב"ה בשדה, אני מרגיש שאיבדתי את שאהבה נפשי באיזה רחוב או באיזה שוק ואני צריך ללכת לחפש אותו. אני משוטט בשווקים וברחובות, מחפש את המלך בשדה, כדי שאני אוכל בפעם הזאת להגיע אליו. הבעיה היא שהרבה פעמים

שנה אחרת, באמת

כדי לעשות שהשנה החדשה תהיה שנה חדשה, צריך לעשות לה הכנה. לפני שאדם עובר מחיי רווקות לחיי נישואים הוא עושה הכנה. לא רואים אנשים שלוקחים אותם לחופה היישר ממקום העבודה שלהם: "טוב תחליף בגדים, עוד שלוש דקות אתה מתחתן"... באותו אופן, גם כשעוברים לשנה חדשה, צריך לעשות איזו שהיא הכנה לעניין הזה. אם לא אעשה הכנה ראויה - השנה החדשה תיראה בהתאם.

לוקח זמן להתרגל למצב חדש, גם למצב טוב וגם חלילה למצב לא טוב צריך זמן של הסתגלות. אדם שזוכה בלוטו ופתאום מודיעים לו שהוא מיליונר, יכול לעתים להתרסק מבחינה נפשית משום שהוא לא עשה לזה שום הכנה. חודש אלול הוא זמן של הכנה למציאות החדשה. יש אנשים שהשנה החדשה מאוד משמעותית בשבילם. מתחילה שנה אחרת, והיא באמת אחרת!

(שיחה בישיבת תקוע)

למצוא את הקואורדינטות

העניין של חודש אלול הוא לא שאדם עושה תשובה על העבירות שהוא עבר - זה לא הדבר הכי חשוב, ולא שהוא יושב וחושב על כל המצוות שהוא מתכוון לעשות - שזה גם כן, או שהוא יעשה או שהוא לא יעשה. העניין של חודש אלול הוא שאדם עושה כמו שאומרים בסליחות: "נחפשה דרכנו ונחקרנה" - כלומר, שאדם בוחן את השאלה 'לאן אני הולך?' אני הולך ועושה כל מיני דברים, דברים טובים

בתוכו את כוח החיות, ואדם שמתכסה בכל העלים הזקנים לא יכול להתקדם - הוא צריך לזמור ולחתוך את העלים הישנים והקבועים, להתחדש ולצמוח מחדש.

(מתוך "על חטא שחטאנו בזקנה")

לא רק סכום

אני מדבר כעת על הדברים הפנימיים, על הרגשות. על החלק שהוא לא חלק המעשה אלא החלק של ההתייחסות הפנימית. זה שבני אדם הם שומרי מצוות זה בעצמו מטה אותם לעשות את הדברים לפי כך וכך סעיפים. וממילא אדם אומר לעצמו: אם עשיתי את כל הסעיפים הדרושים - זה בסדר, מילאתי את חובתי. כל החיים הדתיים נעשים בנייים על השאלה: איך למלא את חובתי, כל חיי הדתיים זורמים לזה שאני אעשה עוד דבר, שאקיים עוד סעיף.

נניח שהחלטתי לשרדג את חיי הדתיים, אז מה אני עושה? אני אלך לעוד שיעור גמרא. ואם אני לא אלך לעוד שיעור גמרא אני אבדוק עוד פעם את המזוונות ואני אמצא מזוונות יותר מהודרות. אני לא מדבר נגד זה, הדברים הללו חשובים אבל הם לא נוגעים במהות הזו של הקשר. זה כמו שבן אדם בא הביתה והוא מרגיש: טוב, אני אולי חטאתי, אולי אפילו לא חטאתי, טוב, אביא לאשתי מערכת חדשה של סכום... טוב ויפה, קניתי כך וכך סכינים ומזלגות, אבל לא קניתי אהבה חדשה. אני לא מתנגד לדברים הללו, לא בחיי הנישואין וגם לא במערכת יחסים שיש לנו עם הקב"ה, אני רק אומר שאחרי כל הסעיפים האלה, איפה הקשר? איפה האהבה?

(שיחת הכנה לסליחות, תש"ע)

לומר לא לגעגוע?

הכרתי יהודי אחד, הוא היה מהרהר בתשובה במשך שנים, ולא היה לו שום אומץ לעשות מעשה. הוא היה הולך וחוזר, ואני קצת סייעתי לו - קטעתי אולי כל מיני דברים שבן אדם מבחוץ יכול לעשות יותר טוב מבן אדם מבפנים. הוא היה באמת יהודי שהייתי מקנא בו איך הוא מתפלל... שנים אחרי שאלתי אותו: מה גרם לך להיכנס למסלול? הוא ענה לי שהיה פסוק שרדף אותו: "למעשה ידוך תכסוף" (איוב יד, טו) - ובכל פעם הוא היה חושב: אם הקב"ה מתגעגע אלי, איך אני יכול לומר לא?

זו לא דרשה גדולה, זה חתיכה של פסוק - וזה נתן לו חיים, הפסוק הזה גלגל אותו מתמונת החיים שלו. יש דבר שאני רק שומע אותו, ומשהו בי זו באופן שהוא לא יכול לחזור. אולי הדברים בפועל אורכים זמן, לפעמים תוך דקה, לפעמים תוך חודש ולפעמים תוך 10 שנים - אבל משהו משתנה.

(שיחה בישיבת תקוע, ד' תשרי תשס"ט)

מכפלת קשר

ישנו חבל של חיים (שזור מתרי"ג חוטים) שעובר מן הקב"ה אל נשמת האדם. וכפי שהוסבר, כל עבירה שאדם עובר קוצצת בחבל הזה (עד שעבירה של כרת וכו' חותכת אותו לגמרי). על פי דימוי זה, התשובה היא החיבור מחדש. צריך לבנות מחדש את הקשר בין האדם ובין הקב"ה, אין די במה שעשה קודם, אלא הוא צריך להגביר ולהוסיף באותו מקום.

התוספת שמוסיף בעל התשובה היא חלק מעבודת התשובה עצמה - הוא צריך ללמוד כפליים, משום שיש כאן פגם שצריך לתקן אותו. היכן שלא היה פגם, שלא הייתה הפסקה במהלך הרגיל של החיים, אדם יכול לסמוך על מה שהיה שימשך להיות; אבל במקום שיש בו התרופפות, שם אי אפשר להסתפק עוד במה שהיה, שם צריך לחזק ביתר שאת. כל מי שמנסה לעשות תשובה בלי שתהיה תוספת על מהלך חייו הקודם - התשובה הזו אינה יכולה להתקיים. אי אפשר לקשור בלי שיהיה קשר, בלי שיהיה לו את הכפל והחוזק היתר שישנו בקשר. לא יתכן שאדם יעבור באמת תהליך של תשובה בלי שתהיה

מרום שיטותיי וחיפושיי כבר שכחתי את שאהבה נפשי. מי שיוצא לשדה לפגוש את המלך הגדול - כבר נמצא במעלה גבוהה, אבל יש מי שהולך אל השדה קודם כל כדי להיזכר באהבה הזאת. האהבה הזו קיימת בשורש נשמתו אך הוא צריך למצוא אותה מחדש.

את הרגע של המציאה, את הרגעים בהם אני מוצא את שאהבה נפשי - צריך לעגן בדבר קונקרטי. אם אני לא מעגן את זה בדבר קונקרטי, אני אאבד את הכול מחדש. גם מציאת הקב"ה יכולה להיות חוויה חולפת שנעלמת מן העולם. יש לאנשים רגעים של התעוררות ושל עלייה. אסור להשאיר את הרגע של העלייה לשווא ולהפקר. אסור להשאיר אותו כחוויה מענגת שמתפוגגת במהירות. אני צריך לתת לחוויה ביטוי, להחזיק אותה על ידי משהו ממשי שאני עושה. זה מה שעושים בחודש אלול.

(ביאור לקוטי תורה, ד"ה "אני לדודי")

כאן משפצים

אם בנאדם משנה לשנה מקבל על עצמו תיקונים קטנים, יש אנשים שעשו תקנה כזאת וזה עשה להם שינוי משמעותי בחיים. כאשר בן אדם מקבל על עצמו דברים גדולים, זה בדרך כלל לא רציני, אבל כאשר הוא מקבל על עצמו דבר אחד - זה משהו שאפשר לעשות. כשבן אדם בונה בית חדש זה דבר שלוקח שנים; אם בן אדם לא בונה בית חדש אלא מתקן את הבית שיש לו, תוך זמן קצר הבית יצא מתוקן. אם בני אדם היו עושים תיקונים קטנים, באיזה מידה של קביעות - לקבל משהו ולשמור אותו, לא את כל הדברים בעולם... ובשנה אחרת אני עושה עוד קביעות, עם הזמן זה מצטבר, ובסוף כשבן אדם עומד על דעתו - היו כל מיני תיקונים שאפשר לומר שהם תיקנו את החיים שלו. אביא לכם דוגמה: אם בנאדם מקבל על עצמו להתפלל בכוונה את כל התפילה כולה - בתור רעיון אני מאוד בעד, אלא שלא בטוח שזה עובד. אבל אפשר לקבל על עצמו כמו שכתוב בספרים הקדושים: "מצוה יתרה להתכוון בברכה ראשונה בשמונה עשרה", "מצוה יתרה לכוון בפרשה ראשונה של קריאת שמע". זה תיקון, ויש סיכויים שזה ישמר ולא ילך לבהלה.

(שיחה בישיבת תקוע, כ"ג אלול תשע"ג)

לערוך תכנית עבודה

אם אדם רוצה לעשות תשובה, לא במובן של שינוי מהות מקצה לקצה, ומאידך גיסא גם לא על דברים של מה בכך, בשביל תשובה מן הסוג הזה אפשר לעשות תכנית עבודה. יש חודש שלם של עשרים ותשעה ימים, אפשר לחלק את הימים ולהחליט על מה אני רוצה לעבוד במשך החודש.

תשובה כזו היא לא דווקא במובן של למצוא חסרונות ופגמים, היא יכולה להיות תשובה במובן של לעשות תיקון, אני רוצה לשנות איזה עניין בתוך חיי - אז אני עושה תוכנית עבודה. מיום ד' עד ט' באול אני יושב וחושב איך אני עושה תיקון תפילה - כמה תפילות אני לא מתפלל כמו שצריך; אז אני עושה תיקון תפילה. בימים אחרים אני עושה תיקון מצווה אחרת, וכך אני עושה את תיקון חיי באופן כללי. אם אני עושה חודש אלול כזה, אז כשמגיע ראש השנה - אני יכול להגיד שהחודש הזה היה חודש של תיקון אמיתי.

(שיחה בישיבת תקוע, הכנה לראש השנה תשע"ד)

עת לזמור

עניין התשובה אינו קשור דווקא לעבירות - התשובה נבראה לפני שהיה העולם, לפני שהיו עבירות. התשובה היא המאמץ לחזור אל הגרעין היסודי של האדם, לחזור אל הגרעין של החיים שבו נמצא הכוח לחיות, לחזור אל הבסיס, לחזור אל מה שהיית כשהיית צעיר - אל זמן שבו היו אתגרים חדשים בכל יום, שבכל יום היו שינויים ומהפכות, חזרה אל החלק החי שמחיה את האדם.

כאשר מגדלים ורדים, זומרים וגוזמים הרבה כי לענפים בני שנתיים או שלוש כבר אין כוח לגדול עוד ולפרוח. באותו האופן האדם מסתיר

בזה התעלות מעבר לרגיל ולנורמלי, ואם לא נעשה כך - פירושו של דבר שהקשר לא נקשר באמת, שיש כאן רק תרמית החושים, ולא דבר של ממש שיתמיד לאורך זמן.

לכן סימנה של תשובה אמיתית הוא שבאותה נקודה ובאותו ענין שחטא הוא לא יבוא עוד לידי מכשול. דבר דומה קורה גם בגוף הגשמי שלנו: כאשר עצמות נשברות ומתאחות מחדש, נוצר במקום האיחוי גידול מיוחד שהוא עבה וחזק יותר משאר העצם. זהו צד אחד למאמר חז"ל ש"במקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אינם עומדים". חבל החיים של בעל התשובה יכול היה להיות כולו קרעים קרעים, אבל לאחר התשובה במקומו של הקרע ישנו עתה קשר, ובכל נקודה של קשר יש כאמור הכפלה ותוספת של התקשרות.

(ביאור תניא, אגרת התשובה ט')

רק אל תבוא אלי הביתה...

במהות הדברים אנחנו צריכים לחזור בתשובה על כך שאנחנו חיים חיים פרטיים, מה שנקרא היום "חיים אזרחיים". אדם יכול להיות שומר מצוות, אבל התודעה שלו, כמכלול, היא בדרך כלל תודעה אזרחית - לא במונח של "אזרח הארץ", כפי שכתוב בתורה, אלא במונח של "גויי הארצות". חלומם של הרבה אנשים, בעיקר אנשים דתיים, הוא להתנהג עם הקב"ה כמו שנוהגים בכמה משפחות עם הורים זקנים: אדם שולח את אביו למושב זקנים, מהודר ככל שיוכל להרשות לעצמו, ואומר: אבא, אני אוהב אותך, אני אבוא לבקר אותך בכל יום, אפילו אביא איתי את הילדים; אבל יש לי בקשה אחת: אל תבוא אלי הביתה.

זה בעצם מה שהיינו רוצים לעשות גם עם הקב"ה... אני מוכן לבנות לו בית, אפילו יקר - בתנאי שהוא יישאר שם ולא יבוא אלי; כי אני רוצה לחיות את חיי. אני מוכן לשלם לקב"ה אחוזים - בכסף, בזמן, אפילו בנוחות - בתנאי שתהיה הפרדה מהותית בין התחום שלי לתחום שלו.

ההפרדה הזו אין פירושה בהכרח שאני רוצה להיות נואף, גנב או אוכל טריפות. פירושה שאני רוצה לחיות "חיים אזרחיים" כגויי הארצות. שכן זהו בדיוק המודל של גויי הארצות: בונים קתדרלות שאין כמותן ליופי, שלפעמים משקיעים בבנייתן מאות שנים - אבל הן עומדות לעצמן, הן אינן מגיעות אליי, לי יש הבית הפרטי שלי.

הפיתוי לחיות "חיים אזרחיים" לא נוצר מחמת חטא, ואף לא מחמת חיסרון אנושי של אדם זה או אחר; זהו הפיתוי של מציאות העולם באשר הוא עולם. העולם הוא העלם, הסתר פנים, ומשום כך הוא נותן את האפשרות לחיות "חיים נורמליים", חיים אשר במרכזם ובמהותם תלויים בכל מיני דברים אחרים, רק לא בקב"ה. וזה בדיוק הדבר שעליו צריך לעשות תשובה. גם אם לא עוברים על שום סעיף קטן של השולחן ערוך או של המשנה ברורה, צריך לעשות תשובה - על עצם החיים, על היוםיומים. היכן היו חיי?

(בית ועד לחכמים, תשרי תשנ"ט)

עסק משתלם?

תמצית התפילה החוזרת שוב ושוב, גם בראש השנה וגם ביום הכיפורים, היא שיהיה כבוד ה' בעולם. יש שאלות ממינים שונים, קטנות וגדולות, אבל השאלה הגדולה ביותר ששואלים אדם היא: מה עשית אתה כדי שבאמת יהיה כבוד ה' בתוך העולם? לפעמים מתברר שאמנם כל השנה אתה יודע לירוק יפה מאוד כשמגייעים ל'שהם משתחוים להבל וריק', אבל לא עשית כלום כדי להראות שאתה משתחוה למלך מלכי המלכים.

לפעמים אנשים יושבים במשך השנה ומלכלכים כך וכך דברים, אך השאלה האמיתית איננה כמה ולמה לכלכת, אלא היא בעצם מאזן כוללני שעורך הקב"ה עם עולמו, כאשר השאלה היא האם כדאי להמשיך ולהחזיק אותו עוד שנה או לא כדאי? הקב"ה מחזיק ומפרנס מקרני ראמים ועד ביצי כינים, ומה שהוא שואל ביום הדין זה - האם העסק משתלם?

שאלת יום הדין איננה שאלת הסעיפים הקטנים, בשביל אלו אומרים שלוש פעמים ביום "סלח לנו", אלו הם רק הסניפים השונים של העסק הגדול. השאלה היא על העסק כולו, והיא מופנית לא רק לחסידים ולצדיקים, כמו שכתוב "ויאמר כל אשר נשמה באפו - ה' אלוקי ישראל מלך". כל יצור שעדיין נושם, צריך לשרת את המטרה הזו. לא מאשימים אף אחד בתפילת ראש השנה, פשוט מתארים לנו איך אמור העולם להיראות בראש השנה, ואתה מסתכל בתמונה ואמור להשוות. או אז אין צורך בשום חשבונות, הדבר צועק מעצמו.

משל לחייל שהכין את עצמו למסדר באופן מושלם: הכפתורים מצוחצחים, הכומתה במקום והמחסנית נקיה. זה שאין לו בכלל כדורים - זה בכלל לא משנה. הרי הוא לא מתכוון לצאת לאף מלחמה! כך גם כאן, עומדים ומידיינים על כל הדברים הקטנים אבל אין שום דבר מאחוריהם. עומדים בראש השנה וצועקים ושרים ומבקשים, והדבר הזה צועק: בשביל מה צריכים את כל העניין?

(התועדות ח"י אלול תש"ג)

מתיחה והרפיה כאחת

איך יכול אדם לחיות עם שתי תנועות הנפש יחד, של 'תשובה תאדה' ו'תשובה עילאה'; של ההכנעה והמרירות עם השמחה בעבודת ה'? בעצם, אין מניעה שתהייה שתיהן בלב האדם גם יחד. שכן כאשר האדם מאמין בביטחון מלא שה' סולח מיד כשהוא מבקש סליחה, ממילא אין ההכרה בחטא מביאה לעצבות וכדורך, אלא היא מנוף המשמש לעלייה לתשובה בדרגה גבוהה יותר, ול'תשובה עילאה' שהיא בשמחה דווקא. אף הכתוב בתהלים: "וחטאתי נגדי תמיד" (נא, ה) אינו סתירה לביטחון במחילה השלימה של הקב"ה ולשמחה הנובעת מכך, אלא רהייה בבחינת מכשיר להימנע מנפילת הרוח במצבים מסויימים ולבוא אל השמחה.

פרק נא בתהלים, המזמור של התשובה, עוסק בדיוק באותה שאלה: איך חיים של מתח, הנובע מהרגשה של חסרון תמיד, יכולים להשתלב עם דביקות היוצרת הרגשה של סיפוק ושל שלימות. יש בו מצד אחד ההכרזה: "חטאתי נגדי תמיד", "הן בעוון חוללתי ובחטא יחמתני אמי"; ומהצד השני הבקשה: "תשמיעני ששון ושמחה". חציו הוא הכנעה וחציו הוא שמחה, ובאמצע הוא המעבר בין זה לזה. מה שהוסבר בפרק זה הוא שהמעבר הזה אינו סגור, וכשאדם רוצה - הוא ימצא את הדרך פתוחה. מהמרירות שבהרגשת החטא אל השמחה שבדבקות, כמו בכל פעולה של מתיחה והרפיה הבאות זו אחר זו בתוך ענין אחד שלם.

(ביאור תניא, אגרת התשובה י"א)

מוכנים לפגישה

כדי שתהיה פגישה פנים בפנים, אחד הדברים שנדרשים זה הפנים שלי, אני צריך להביא את פנימיות רצוני. אני יכול להיות קרוב למישהו ולהפנות אליו עורף, זה לא עניין של עמידה פיזית. אני יכול לעמוד לפעמים ליד מישהו, ולעמוד במקרה פנים בפנים, ועדיין זה בדיוק כאילו היינו עומדים אחר באחר. אין לי שום קשר, אין לי שום עניין. אני עומד במקרה עם הפנים לצד הזה והוא עומד במקרה עם הפנים לצד הזה, אבל אין שום קשר ולכן אין בזה שום התקשרות פנימית. זו לא פגישה של פנים בפנים, אף על פי שבאופן מכני אני נמצא פנים בפנים. הפגישה אל הקב"ה שונה מהפגישה אל בשר ודם. לאדם זולתי יש פנים בצד אחד, וגם לי יש פנים בצד אחד - ולכן כשאני פונה פנים בפנים אני צריך לעשות תנועה. כאשר אני פונה אל הקב"ה - הוא נמצא בכל מקום. בכל פינה שאני לכאורה עומד, אני עומד עם הפנים אליו. ואף על פי כן, אני יכול לעמוד קרוב ולהיות רחוק מכל רחוק, משום שאין לי כל עניין ואינטרס בתוך הקשר הזה. תשובה פירושה - לשוב, להסתובב. לצאת מהמצב של "פנו אליי עורף ולא פנים" ולהגיע להיות "פנים בפנים".

(ביאור לקוטי תורה, ד"ה "אני לדודי")

שדר! חבין! למד! למד! הסבר! הפן! הדבן! הזמן! קבע! תברוא! פתח! שיעור! וגם את!

לימודי ליבה זה דבר חשוב מאוד

איתי אסמן

בחוש את רוח קודשם של חז"ל שאמרו "אם אין תורה, אין דרך ארץ" (ולא כמו שמצטטים בטעות רק את החלק של "אם אין דרך ארץ אין תורה"). התורה הקדושה היא גם היסוד שמעמיד את דרך הארץ. כשמתנתקים מהמסורת אין גם מוסר, הכל הופך להיות לגיטימי, אין הבדל בין זכר לנקבה, בין אור לחושך, בין ישראל לעמים ובין יום השביעי לששת ימי המעשה. הטשטוש הרעיוני מוביל לזהות אנמית, חסרת משמעות במקרה 'הטוב' וזהות אנטי יהודית ואנטי דתית במקרה הפחות טוב. האידאולוגיה הריקנית הופכת לשנאת עם ישראל ושנאת ארץ ישראל - כי הם מיצגים את הקודש בעולם ולכן זה מאיים. לכן הם חייבים לעשות הכל כדי לעצור את התפילה בכיכר דיזנגוף - כי מדובר בסמל. תפילה זה אומר שיש בורא שמשגיח ועונה למי שפונה אליו, זה אומר שיש ערכים אלהיים שמחייבים אותנו ושיש נשמה אלהית בקרבנו, זה מאוד מאוד מפחיד. וכל זה קורה במרחב הציבורי, בעיר שמסמלת את ערכי הדמוקרטיה והליברליות (כביכול). ולכן המאבק הזה הוא מאבק תרבותי, בין מחוברי המסורת למנותקי המסורת, בין אלהי אברהם לאלהי הפרוגרס. אבל כידוע, הנשמה של ישראל חזקה מכל תרבות שניסתה אי פעם להלחם נגדנו. סגולת ישראל נמצאת גם אצל אנשים שרחוקים מהתורה, וככל שיתירו מהם את התורה, יבזו אותה ויאסרו עליהם לקיים אותה - הם רק יתחברו אליה יותר. לכן זה לא משנה מה בית המשפט יחליט, כי עם ישראל יבוא בהמוניו להתפלל. בעזרת ה' שנזכה להשלים את החסר במערכת החינוך על ידי חברות, שיעורי תורה בשכונה ושיחות עם חברים וכמובן ללכת להיות מורים בתוך המערכת. התורה זו הליבה האמיתית שלנו.

וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ

בשבוע הקרוב תיפתח שנת הלימודים במערכת החינוך הממלכתית, אירוע מאוד מרגש בו הורים רבים מלווים את ילדיהם לראשונה לכיתה א', התלמידים הולכים עם הילקוט החדש שקנו וכל נער ונערה שמחים שהם עלו כיתה. ההורים כמובן יכולים עכשיו לנוח בשקט כי יש מסגרת שדואגת לילדים שלהם.

מאז שחזרתי בתשובה, הראשון בספטמבר הפך להיות יום עצוב בשבילי, ולדעתי גם לעשרות אלפי בעלי תשובה נוספים. זהו יום שנכנסים בו למערכת החינוך ילדים תמימים והולכים ללמוד הכל חוץ מליבת הערכים של עם ישראל - הם לא ילמדו שם על צדקותו של אברהם אבינו, קדושתו של משה רבנו וגדלותו של דוד מלכנו. זהו השלב הכי טהור בחיים, השלב בו מתעצבים הערכים. ודווקא בו מלעיטים את המוחות בכל מה שחיצוני לנשמה ולא מרווה אותה. ילד יוצא ממערכת החינוך אחרי 12 שנות לימוד, לא יודע מהו קידוש, מהי שבת ומהי תפילה. אין זה פלא שראש עירייה במדינת ישראל אוסר לקיים תפילות בכיכר דיזנגוף. היום מלמדים במערכת החינוך רב-תרבותיות, שצריך לכבד את כל הדתות, אז ברור שיתנו למוסלמים לעשות תפילה נפרדת בתל אביב עם מחיצה. מלמדים גם על קבלת השונה ו"האחר הוא אני", אז ברור שיהיה מותר לעשות מצעד להט"ב עם חסימת כבישים ואבטחה מוגברת על קופת החשבון הציבורי, אבל תפילה של יהודים? זה כבר פוגעני והורס את ערכי הליברליזם הקדושים, שם מלמדים שהיהדות היא הדת הכי מסוכנת שיש ושדתיים הם אנשים רעים (דתיים יהודים כמובן, ולא חלילה מוסלמים מדוכאים).

ככל שחולפות השנים, מערכת החינוך הממלכתית הולכת ומסתאבת. רואים

asmanitai@gmail.com

להצטרפות לקבוצת וטאספ של טיפ יומי לקירוב נא לשלוח הודעה ל-052-5665005

גם אתם יכולים להפיץ תורה! להצטרפות לצעירי ראש יהודי - 054-8393457

מכירים בעלות תשובה או בדרך? הפנו אותן למדרשת שושנת אביב בתל אביב. יעל 053-367-3434

כנס התשובה הגדול!

מיטב הרבנים והמרצים בתחום

באווירת אמונה, אהאמין, אהוב ואקרב!

יום שלישי | עשרת ימי תשובה

ו' תשרי (8.10) | בירושלים

החל מ-15:00 וסיום במעמד סליחות חגיגי

בין המרצים: הרב פרץ איינהורן • הרב דוד ג'יאמי • ישראל זעירא • הרב חגי לובר • הרב חגי לונדין • הרב יהושע שפירא ועוד...

80 ש"ח לאדם | 50 ש"ח מחיר מסובסד, לבני ישיבות, מדרשות וחייילים!

להרשמה: לפרטים נוספים: שחר 055-2235465

הנני חיים שליחות

ספר מתנה לכל משתתף!

כנס מעוררים תשובה!

מבית ראשי יהודי

יש לך ראש יהודי? היה שותף! התרומות לראש יהודי מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: "ראש יהודי היו שותפים" או בטלפון 052-566-5005

הרב שבתי סלבטיצקי

התועדות

אל תהיה שועל, תהיה צודק...

הסטודנטים שעשו עם הכסף משהו מועיל היו מבסוטים הרבה יותר מחבריהם שקנו עוד כמה ג'ינסים < הבנקאי הבלגי לא היה יכול להבין מה זה חסד; סוחר היהלומים היהודי דווקא הבין היטב - וגם הרוויח > אח שלך צריך אותך, אתה יכול להישאר בליעל? < וגם: למה יש לי כל כך הרבה שכנים קרובי משפחה...

לא אהובים מספיק או שהם סובלים מבדידות. משום מה הם לא מצליחים לפתח מערכות יחסים בריאות וטובות ולקיים אותן לאורך זמן. משהו לא הולך להם.

לפחות אצל חלקם, לרוב שורש הבעיה נעוץ בגישה הבסיסית שלהם כלפי האנשים שאיתם הם באים במגע, שהם רואים אותם כאמצעי לעשות אותם מאושרים. הם סובלים מאנוכיות, ומבחינתם העולם כולו סובב סביבם. משום כך הם מרוכזים בעצמם יתר על המידה, וקשה להם לפרגן לשני ולעשות למענו כל זמן שהם לא רואים איך הדבר מטיב איתם... די ברור שמערכת יחסים המושתתת על תפיסת הזולת ככלי שרת עבור האושר שלי, היא כזו שנידונה לכישלון. חברות אמיצה, חיי נישואין מאושרים ואהבת אמת, חייבים שיהיה בהם ממד משמעותי של נתינה, ויתור והקרבה.

לאמיתו של דבר, ההקרבה היא זמנית בלבד וגם הויתור איננו אלא למראית עין, שכן כאשר אנחנו נותנים מעצמנו עבור האחר, אנחנו מקבלים בתמורה קשר איתן, מעשיר ומפרה, כמו גם סיפוק ומשמעות.

בניסוי מעניין שנערך בארצות הברית ניתן סכום כסף לסטודנטים, והם התבקשו לנצל אותו במהלך היום לכל צורך שהוא. לאחר מכן הם התבקשו לדווח על אופן ניצולו של הכסף ועל מידת האושר שלהם בסוף היום. הממצאים הראו באופן חד משמעי שאלה שניצלו אותו לשופינג, היו מאושרים הרבה פחות מאלה שעשו אתו איזשהו חסד או גרמו לאדם אחר שמחה

הגורתו ועלתה אתו לאוטובוס, כאילו לא שמעה את אשתי. כעסתי בתוכי, אך לא אמרתי דבר.

באוטובוס נטלתי את המיקרופון ודיברתי על רבי שמעון ורבי אלעזר בנו כשפניי פונות אל פנים האוטובוס. בשלב מסוים האוטובוס עצר וגם המכוניות האחרות סביבו. ראיתי אנשים יוצאים מן המכוניות נסערים, ואז שמעתי כמה בנות צועקות: "זה הרכב של המנהל!"

נבהלתי. ירדתי מהאוטובוס וראיתי שאירעה תאונה כשרכב נכנס ברכבי בעוצמה. מהרכב הפוגע כבר הוציאו אנשים והשכיבו אותם על הרצפה... ליכי התפלץ מדאגה לשלום אשתי וילדיי, כאשר חשבתי כבר על הגרוע מכל. רצתי לעבר הרכב שלי וראיתי את הלא יאומן: אשתי נפגעה רק מעט, משה בני בן השמונה נפצע ליד עינו שהתנפחה ואילו בני הגדול ספג מכות יבשות קלות יחסית. ברוך השם! ואז הסתכלתי על מקום מושבו של נפתלי בני הקטן, ולחרדתי ראיתי שלא נותר ממנו כל זכר... המכונית שהתנגשה ברכבנו פגעה בדיוק במקום שלו ומחצה אותו לחלוטין. התחלחלתי מהמחשבה מה היה קורה אילו אפרים היה בכיסא התינוק בעת התאונה, ולא על האוטובוס בידיה של אותה נערה שהכעיסה אותי קודם...

ומי הייתה אותה נערה? זו שבבוקר אותו יום נתת לה מכספי כדי שתקנה לעצמה בגדים! כמו עיניי ראיתי את התממשות הכתוב "וצדקה תציל ממוות..."

הרבה אנשים מלינים על כך שהם מרגישים

לחיים אחרים יקרים, לחיים ולברכה. רציתי לספר לכם מה שמעתי מר' חיים אליעזר רוזנפלד, המנהל בירושלים את המוסד שהקים אביו לאחר השואה - 'בית לפליטות' המשמש בית חינוכי לבנות בודדות וחסרות אמצעים. כך סיפר: בוקר אחד, מיד עם כניסתי למוסד, ניגשה אליי מורה מהצוות וסיפרה שאחת הבנות זקוקה בדחיפות לביגוד, אך אין ברשותה הכסף הדרוש. יכולתי להוציא את הכסף מכספי המוסד, אלא שהדבר היה כרוך בפרוצדורה שתעכב את הרכישה בכמה ימים, ולכן החלטתי על אתר לתת לה מכספי האישי כמה מאות שקלים כדי שתוכל עוד באותו יום לרכוש לעצמה בגדים חדשים.

בהמשך אותו יום יצאנו כולנו למסע לקברי צדיקים, כאשר בנות המוסד נסעו באוטובוסים ואילו אני נסעתי ברכבי יחד עם אשתי ושלוש בנותי. לאחר שהיינו בטבריה והתפללנו לקברו של רבי מאיר בעל הנס, יצאנו לכיוון מערת רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר במירון. במהלך הנסיעה, טלפנה אלי אחת הבנות ושאלה אם יש אפשרות שאעלה לאוטובוס שלהן ואומר דבר תורה. הסכמתי, עצרנו בזהירות בשול הדרך ועליתי לאוטובוס כשאת מקומי על ידי ההגה תפס בני הגדול.

בזמן העצירה הקצרה, ירדה אחת הבנות מהאוטובוס אל רכבנו ואמרה: "אני רוצה את נפתלי". נפתלי זהו בני בן השנתיים שישב ברכבי מאחור במושב הבטיחות. למרות שאשתי אמרה לי די ברור שתשאיר אותו באוטו, היא פתחה את

באמצעותו. דומה שאין צורך בניסוי הזה כדי להניח שבסיכומו של יום, כמה בגדים נוספים למלתחה ישמחו אותנו פחות ממעשה נאצל שעשינו מאחרי את יומו של משהו.

אין ספור מחקרים הראו שגם אם קיים קשר כלשהו בין קניינים חומריים למידת אושרו של האדם הרי שהוא קלוש, זאת בניגוד לנתינה, התנדבות ומשמעות שהם מחוללי אושר מדעית. כך למשל, האמריקני הממוצע כיום מאושר פחות מדור ההורים, למרות שתנאי חייו החומריים השתפרו לבלי היכר.

הבעיה היא, שלמרות שכולנו יודעים לומר זאת ולצטט מחקרים כאלה ואחרים, במציאות החיים רבים מאתנו משקיעים את מירב המאמצים דווקא במישור החומרי ופחות בצד ההתנדבותי, וכך למעשה אנחנו מחפשים את האושר במקום הלא נכון. למה זה קורה לנו?

כפרשת השבוע מצווה התורה על מצוות הצדקה והחזקת העניים, "כי יהיה בך אביון מאחד אחיך באחד שעריך... לא תאמץ את לבבך ולא תקפוץ את ירך מאחיק האביון. כי פתוח תפתח את ירך לו והעבט תעביטנו, די מחסורו אשר יחסר לו". התורה גם לא מסתפקת בציווי על עצם הנתינה לאביון וסיפוק כל מחסורו, ומוסיפה: "הישמר לך פני יהיה דבר עם לבבך בליעל... ורעה עינך באחיק האביון ולא תיתן לו, וקרא עליך אל ה' והיה בך חטא! נתון תיתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו". ושוב: "פתוח תפתח את ירך לאחיק, לענייך ולאביונך בארצך".

זה מרתק. אם בדרך כלל התורה מתנסחת בתמציתיות וחוסכת במילים, נראה שכאן היא מרשה לעצמה ממש להשתפך... הציווי על הצדקה מתפרס על שבעה פסוקים שלמים (!) כאשר צמד המילים "פתוח תפתח" חוזר על עצמו פעמיים לצד "נתון תיתן", "לא תאמץ את לבבך ולא תקפוץ את ירך" ועוד שלל ביטויים. ואולי השיא זה הכינוי החריג "בליעל"! שמעניקה התורה למחשבה להימנע מנתינה לעני בערב השמיטה, מחשש הפסד ממון. חריגה גם כן אזהרת התורה - "וקרא עליך [הענין] אל ה', והיה בך חטא", שהרי הימנעות מקיומה של כל אחת ממצוות התורה נחשבת לחטא, ומדוע מוצאת התורה לנכון לחדד את החטא והפגם שבאי-קיום המצווה דווקא לגבי הצדקה?

מה שבטוח - עוד לפני שנסביר את העניין - הוא שניתן להתרשם בכיור מכל זה שהתורה מייחסת חשיבות יוצאת דופן למצוות הצדקה וערך הנתינה.

אם לא היה די בפסוקי התורה, באים חז"ל בגמרא ואומרים "שלושה סימנים יש באומה זו - הרחמנים, הביישנים וגומלי חסדים". ובתיקוני זוהר נאמר ש"הקמץ שאינו נותן צדקה - אינו מרע אבות". אם כן, שניים מתוך שלושת הסימנים המציינים את עם ישראל - "אומה זו", הם רחמים וגמילות חסד. כלומר, הצדקה היא בגנים שלנו!

ואכן, תחום הצדקה בישראל מפותח מאוד בהשוואה לכל עם אחר. לא רק שעשירים יהודים יועמו בית ישראל תורמים למטרות צדקה בנדיבות רבה, הם גם מגלים יצירתיות רבה בסוגי החסד. זה יכול להיות ארגוני הצלה למיניהם, אנשים המגייסים לתקוף פנצ'רים, כבלים למצבר או כל צורך דחוף אחר, או בדוגמת הגמ"חיים המגוונים: גמ"ח לכספים, לכריות לבריות, לספרי לימוד וכלי כתיבה, לציוד

לחופות, לשמלות ערב ולכיסאות, לציוד הגברה, למזונים, טיטולים ומוצצים, למיטות תינוק ועד לציוד רפואי וכיסאות גלגלים... אי אפשר שלא להתפעל מול ההתמסרות של מנהלי הגמ"חים והמתנדבים הרבים, המשקיעים מהונם, מרצם וזמנם לעשיית חסד ללא כל בקשת תמורה, "עולם חסד יבנה!"

כשבאנו פעם לבנק מקומי באנטוורפן כדי לפתוח חשבון 'ערבים' - מיזם חסד המעניק במקרה של פטירת אחד מחבריו והמנא לייצן סכום כסף נכבד לרווחת היתומים, שאל אותנו הבנקאי הגוי: "ומה הרווח שלכם מכל העניין?" כשהשבנו שאין לנו בזה כל רווח כספי, הוא התקשה לקבל את זה...

במקרה אחר אמר לי שכני הגוי: "יש לכם הרבה בני משפחה כאן, אה?" כשניסיתי להבין על מה בדיוק הוא התבסס בהנחתו זו, ענה: "אני רואה שכל הזמן דופקים אצלכם בדת אנשים ומבקשים מצרכים שונים, אז אני מבין שאלו בני משפחה..." השכן הזה כנראה נותן עשרים יורו בשנה לארגון צער בעלי חיים ובוה מסתכמת הפילנתרופיה שלו, כך שמישג החסד לא ממש נראה לו כאפשרות, ומכאן המסקנה המתבקשת - "יש לכם הרבה בני משפחה..."

אם הצדקה טבועה בנו כל כך עד שהיא מהווה חלק מהזהות שלנו כיהודים ועוברת אצלנו בתורשה, ראוי שנבין מה עשה אותה כל כך מזהה אתנו, וגם: איך באמת משתחררים מהאנוכיות ועושים למען הזולת.

התשובה לכך, בקצרה, מסתתרת בהדגשת התורה את המילה "אחיק", החוזרת על עצמה שוב ושוב בציווי על מצוות הצדקה - "אביון מאחד אחיק"; "לא תקפוץ את ירך מאחיק"; "פתוח תפתח ירך לאחיק" ועוד. ואלה דברי המהר"ל בנתיבות עולם: "מאחר שהוא אחיק - איך אפשר שלא תרחם עליו, שהאדם מרחם על אשר הוא אחיו, ואם מעלים עיניו כאלו אינו אחיו הרי הוא פורש מישראל שהם עם אחד".

כלומר: המהר"ל רואה בהיותו של כל אחד מישראל 'אח' שלנו, את הצו המוסרי המחייב אותנו - והמאפשר לנו - לעשות כל אשר לאל ידינו כדי לדאוג לחלשים שבחברה, בין אם בכסף ובין אם בתשומת לב, עצה או כל צורך אחר. כי "מאחר שהוא אחיק - אי אפשר שלא תרחם עליו!". היותו אחינו מאפשר לנו לצאת מהלך מחשבה של אגו ואינטרסים, המנסח משפטים דוגמת "מה יצא לי מזה"; כי אין מדובר בזר, אלא באחינו בשרנו ש"הלא אב אחד לכולנו".

ובעצם, אלו הם דבריו המפורסמים של אדמו"ר הזקן בפרק לב בתניא - הלב של התניא - בו הוא מסביר כיצד ניתן להגיע לקיום מצוות "ואהבת לרעך כמוך, לכל נפש מישראל למגדול ועד קטן" בצורה אמיתית וכנה: האינטרסים והאגו שלנו - הוא מסביר - נובעים מהגוף והנפש הבהמית שלנו, אבל מצד הנשמה האלוהית שלנו הרי "כל ישראל אחים ממש מצד שורש נפשם בה' אחד". אם כן, ברגע שנצליח להתחבר אל המבט של הנשמה האלוהית ולא ניתקע בהשקפה האנוכית של הנפש הבהמית, נוכל להגיע לאהבת כל יהודי ויהודי בשל היותו אחד אתנו בשורש נפשנו, וממילא גם להשתחרר מתכונת הרכושנות ולהשפיע לזולתנו עוד ועוד, שהרי הוא בעצם - אנחנו.

אם נשתמש בלשונו של הלל הזקן: "זהו כל התורה כולה, ואידך פירושה הוא". ההסתכלות הזו - למי שעושה בה שימוש כראוי - משנה את כל עבודת ה' ואת החיים כולם. כן, זה לא קל ולא מתפתח בתודעה ובלב שלנו באופן מיידי. זו עבודת חיים, אבל כזו ששווה את המאמץ ומאפשרת לקיים את מצוות "ואהבת" ועוד הרבה מצוות אחרות - כל התורה כולה! - באמת ובתמים.

כאמור, כאשר התורה מצווה על הצדקה, היא עושה שימוש בביטויים שנראים מליציים: "לא תקפוץ את ירך", "פתוח תפתח את ירך לו" ועוד. ברור שהמשפטים האלה אינם מוטיבים ספרותיים בלבד חלילה, אלא הם טומנים בחובם מסר. מה באמת הרעיון של פתיחת היד? למה התורה לא מצווה לפתוח את היד כדי למסור את האבדה שמצאנו לבעליה, או לפתוח את היד וליטול את ארבעת המינים? ובכלל, אם אני תורם צדקה באמצעות כרטיס אשראי, האם לא קיימתי את מצוות התורה "פתוח תפתח את ירך"...

אומר המדרש בשם רבי מאיר: "כשארם בא לעולם ידי הן קפוצות, כלומר - כל העולם כולו שלי הוא ואני נוחלו. כשהוא נפטר מהעולם ידיו הן פשוטות, כלומר - לא נחלתי מן העולם כלום".

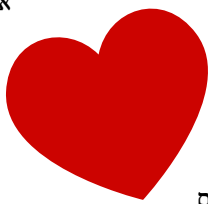
משל למה הדבר דומה? - אומר המדרש - לשועל שמצא כרם שהיה מוקף גדר מכל צדדיו. אמנם הייתה שם פרצה אחת קטנה, אלא שכאשר ניסה השועל להשתחל דרכה אל הכרם וליהנות מענביו, התברר כי גופו גדול מדי והוא איננו עובר בה. מה עשה? צם שלושה ימים עד שנעשה כחוש, או-אז עבר גופו הצנום בפרצה ובמשך זמן הוא חגג על ענבי הכרם כמוצא שלל רב. אבל אליה וקוץ בה. השועל שנכנס רזה, פיתח בינתיים כרס נאה ששוב לא אפשרה לו לצאת דרך הפרצה הקטנה והוא נתקע בכרם... בליט ברירה חזר השועל וצם שלושה ימים נוספים, הפעם כדי לצאת...

כשיצא, הסב השועל פניו אל הכרם ואמר במרירות: כרם-כרם, כמה טוב אתה ומה נאים הם פירותיך! כולך נאה ומה שובח. אבל מה, אי אפשר ליהנות ממך. כחוש נכנסתי אליך וכחוש יצאתי...

המשל הקצר והנאה הזה הוא גם הסיפור של כל העולם הזה הגשמי, כשחיים בו בלי תורה ומעשים טובים. הוא אולי נראה מפתה ופירותיו עסיסיים, אבל בסופו של דבר יוצאים ממנו בלא כלום. לכן, אל תהיה שועל, תהיה צודק - תעשה הרבה צדק וצדקה...

היד הקפוצה, אם כן, מסמלת את תאוות האדם והאגו - "כל העולם כולו שלי הוא ואני נוחלו". לכן מצווה התורה: "לא תקפוץ את ירך" ו"פתוח תפתח את ירך". כלומר: התחבר לנשמתך, השתחרר מהאגו וכך תצליח לקיים את מצוות הצדקה באמת. ולא, לא כדאי שאת ירך הפשוטה תכיר לראשונה כשתבוא שעתך...

אדמו"ר הזקן מסביר בכמה מקומות בספר התניא את מעלתה הגדולה של מצוות הצדקה, עליה אמרו חז"ל כי היא שקולה כנגד על המצוות, עד שכשהתלמוד ירושלמי מזכיר את המילה "מצווה" סתם - מבלי לציין למצווה מסוימת - כוונתו למצוות הצדקה. הוא מבאר שהמצוות שאנו מקיימים מזככות אותנו ומקדשות את העולם. למשל, כשהאדם נוטל ארבעת המינים הוא מחבר אל ה' את הפרטים ממדרגת הצומח

של ארבעת המינים הללו; כשהוא לומד תורה בפיו, הוא 'מברר' ומזכך ומקדש את כוח הדיבור שבפיו, וכן הלאה; אבל בצדקה - כאן זה אחרת לגמרי...

מה אחרת לגמרי? את הכסף שברשותו - אומר בעל התניא - האדם הרוויח לאחר עמל רב, ביגיעת כפיו ובזיעת אפו. הוא השקיע בו מחשבה, רצון, רגש ואין ספור פעולות. הוא הכניס בו את כל כולו. פגישות, טלפונים, ריצות... עכשיו, אם כן, כשהוא נותן ממנו לעני, למעשה הוא נותן לו יחד עם הכסף את כל נפשו ומאודו... מלבד זאת, הכסף הזה הרי יכול היה לשמש עבור קניית צורכי גופו ונפשו, ואף על פי כן הוא נותן לאחר משלו. וזה מה שהופך את המצווה הזו, בצדק, לכל כך מיוחדת ולשקולה כנגד כל המצוות. כאן אנחנו לא מקדשים רק את דינו, את דיבורנו, או את כוח ההליכה שלנו, אלא מעלים לקדושה את

כל הווייתנו ומוסריים לקדוש ברוך הוא - באמצעות הנתינה שלנו לזולת כרצונו - את כל חיינו, וזה דבר גדול ועצום. לא פלא, אם כן, שהמצווה הזו "מקרכת את הגאולה", כדברי חז"ל, שהרי הגאולה תלויה בקידוש העולם והזדככותו, ואין מצווה כמו הצדקה שעושה את זה כל כך טוב... אחד מידידי, סוחר יהלומים מאנטוורפן, סיפר לי את הסיפור המופלא הבא: פעם הגיע אליו משהו והציע לו לקנות ממנו אבנים חומות ופשוטות, אבל הוא דחה את ההצעה בטענה שאין לו מה לעשות איתן. כעבור זמן נכנס אליו שוב בעל האבנים החומות ודחק בו לקנות ממנו אותן, תוך שהוא מספר על מצבו הכלכלי העגום. כששמע ידידי הסוחר על מצוקתו, מיד הכריז "מזל וברכה" ושילם טבין ותקילין על האבנים חסרות הערך. לאחר שהאיש יצא ממשרדו מאושר על הכסף שהגיע לידו, הניח הסוחר את האבנים שרכש בכספת שלו ושכח מהן.

הגיע ערב פסח, הסוחר עשה בדיקת חמץ במשרדו, פתח את הכספת ומצא שם את האבנים החומות ההן ששכבו משך חודשים ארוכים כאבן שאין לה הופכין. "נו נו", חשב לעצמו. כמה דקות אחר כך נכנס אליו המלטש הקבוע שלו ושאל אם יש לו אבנים לליטוש. "הפרנסה קצת דחוקה לאחרונה, ורציתי לשאול אותך אם יש לך קצת סחורה שמחכה לליטוש..."

"כבר נעשתי באבנים האלה מצווה אחת, נעשה בהן מצווה נוספת", הרהר לעצמו הסוחר. "קח את האבנים האלה", אמר המלטש שפניו אורו, "אולי אוכל לעשות איתן משהו". הוא שילם על ליטוש האבנים מראש ושוב שכח מכל העניין.

עברו כמה שבועות ואל משרדו נכנס המלטש הפעם כדי למסור את האבנים. כשהוא הניח אותן על השולחן, הסוחר כמעט והתעלף. הן ברקו באור מדהים. התברר שהצבע החום לא היה אלא קליפה חיצונית שהסתירה על יופיין של אבנים נדירות במיוחד... מה שהתחיל כצדקה וחסד, המשיך כאחת העסקאות הרווחיות ביותר שעשה אותו סוחר מימיו!

מצדקה, כך מסתבר, לא מפסידים. נתחזק כולנו במצוות הצדקה ונזכה במהרה לביאת משיח צדקנו, "גדולה צדקה שמקרכת את הגאולה", במהרה בימינו.

אפיפיט

התמונה בחלקו העליון: ד"ר באל תשפיר. התמונה לתחתית: ד"ר באל תשפיר. נבטיק ליקוין והחברה. טר. גמר התמלא. טל.ה. תובתה הנבטיק. חומר חומיות חמיר. חתום שבת בתוספת 40 ש"ח

חשמל הקרן

עושים לכם מחיר

הזדמנות כזו לא מפספסים

24 עד 28
תשלומים
ללא ריבית

מתחדשים בחבילת נדוניה לבית עם המותגים המובילים ביותר, במחירים המשתלמים ביותר!

 <p>מקרה שארפ 4 דלתות דגם 8435, ציפוי זכוכית</p> <p>תנור דו תאי סאטר, דגם 770</p> <p>מכונת כביסה אלקטרה מייסטר 8 ק"ג</p> <p>מתחתנים פלטינום</p>	 <p>מקרה אמקור דגם 490 ליטר</p> <p>תנור דו תאי שירות ואחריות אלקטרה</p> <p>מכונת כביסה בלומברג 8 ק"ג</p> <p>מתחתנים קלאסיק</p>	 <p>מקרה דוידסון פרימיום דגם 490</p> <p>תנור דו תאי קראן שירות ואחריות ניופאן</p> <p>מכונת כביסה דוידסון פרימיום 7 ק"ג</p> <p>מתחתנים בייסיק +</p>	 <p>מקרה האייר ליטר 350</p> <p>תנור תא אחד שירות ואחריות אלקטרה 50 ס"מ</p> <p>מכונת כביסה קריסטל 6 ק"ג, שירות ואחריות תדיראן</p> <p>מתחתנים בייסיק</p>
--	---	---	---

מקבלים מתנת נדוניה ענקית בשווי אלפי שקלים

מזגן תדיראן
1 כ"ס, דגם APOLLO 10

מייבש כביסה 7 ק"ג
דוידסון פרימיום, 2350W

חבילת נדוניה בשווי 2800

2 שמיכות פריד 100% נוצות טבעיות
- מעגב מזון 3.2 ליטר
- מנגבץ קיטור 2100W
+ מארז נעמן בשווי 1600 עם שובר להחלפה

אספקה לכל חלקי הארץ כולל מעבר לקו היחוק

מוקד הזמנות ארצי: *2757 WWW.KERENBY.CO.IL

מבית רח בני ישיבה	מודיעין עילית רבי טרפן 25	ניבובת יוסף סמלו 10 (קרסו טרייד)	חיפה ברכת משה 29	אשדוד אליעזר בן הורקנוס 16	בית שמש נחל ניצנים 8 (מתחת ש' חסד)	בתר עילית החזה מלובלין 35	ירושלים מלכי ישראל 53 גאולה	סניף ראשי ב"ב רבי עקיבא 29
----------------------	------------------------------	--	---------------------	-------------------------------	--	------------------------------	-----------------------------------	-------------------------------

"נמאס לי מזה שטוב לי כשרע לי"

"המאבק הזה בין הטוב לרע, הוא הדבר היחיד שבאמת מאפשר לנו בחירה אמיתית בנפש"

האינסוף שבתוכנו.

"אז למה דווקא דמיון?" שאלה.

"חלק מהיתרון המאוד גדול בעבודה עם דמיון זה שהדמיון עוזר לנו לעקוף את אותו שכל מגביל. בדו שיח, בתהליך של דמיון, אני לוקחת דימוי זר לכל המציאות המוכרת לי ומאפשרת לעצמי לחוות את המציאות דרך העיניים שלו." "איך זה חלק נוסף שלי? זה נשמע כמו חלק זר אלי, לא?" שאלה.

"להפך, אותו דימוי, מאפשר עכשיו לכל המקומות שאת פוחדת לתת להם במה ומאיימים עליך, להופיע ולהיפגש עם עצמך בצורה הנקייה ביותר, כי אין עליהם הגבלות שכליות." "נלמד לעבוד עם 2 מצבי תודעה:

א. להסתכל על הדבר מבחוץ.

ב. לחוות את הדבר מבפנים.

"כשאני מסתכלת על הדבר מבחוץ, הוא נכנס לפרופורציה, הוא הולך וקטן ואני מתרחקת ממנו. יש לזה הרבה יתרונות כמו מבט שקול וראייה רחבה יותר. כשאני רואה את הדבר מתוכו, הוא מתעצם ואני הופך להיות הדבר, זה ממש מגדיר את מי שאני באותו הרגע. כואי ניקח רגש שחווים אותו הרבה פעמים כשליילי.

"נניח ואת חווה עכשיו פחד, אם תסתכלי עליו מבחוץ תוכלי להגיד שיש בתוכך פחד, אבל יש גם בתוכך כל מיני חלקים אחרים. כשאת הופכת להיות הפחד, את חווה אותו במלוא עוצמתו." "ומה לגבי רגש חיובי?" שאלה.

"נניח ואת חווה אהבה. אם תסתכלי על האהבה מבחוץ, תרגישי שיש קצת אהבה, אפילו קטנה ושולית. אם תכנסי ותחזוי את האהבה מבפנים, את תמלאי את כל המציאות שלך באהבה. אנחנו רוצות להחזיר את מנגנון הבחירה אלינו, ללמוד מתי אנחנו בוחרות לצלול פנימה ומתי אנחנו בוחרות לחוות את הדבר מבחוץ בצורה מושכלת. כל פעם שתפתח שיפתח בפניך חלון עם חוויות חיוביות, נתרגל צלילה פנימה וכל פעם שתחזשי חוויות שליליות, נתרגל שאיבה החוצה על מנת להסתכל עליהם מבחוץ."

"אז אני צריכה לעשות הכל על מנת לא להשאב לרגשות השליליים שלי?" שאלה אתי.

"לא. את תלמדי להיות מסוגלת לפעמים לצלול לתוך הרגשות השליליים שלך, אבל בלי פחד. נבנה יחד מיומנות שבה כל פעם שתצללי לתוך רגשות שליליים, תוכלי להוציא את עצמך בכל עת שתרצי. זה שריר שנלמד לפתח אותו והוא יתן לך עוגן משמעותי. הרבה פעמים, האור הכי גדול, נמצא במקומות שנראים לנו הכי חשוכים ומפחידים ואף פעם לא העזנו לפגוש באמת." "ככל שהמדרגה של החושך יותר גדולה, ככה האור שם יותר גבוה. כלי הדו שיח בדמיון הוא כלי משנה מציאות. כשתלכי עם התודעה הזאת, תוכלי לשנות לעצמך את כל החיים."

* בהשראת שיטת דמיונוב (מתוך לימודי הכשרת המנחים במכון דמיונוב).

"למה?" שאלה.

"כי הם היוו איום והכחשה למציאות המוכרת והנחה שלך ומתוך מקום הישרדותי מיד הרחקת אותם. מתוך המרחב העצום הזה של הנפש שלך, של מי שאת באמת, נשארה פינה מצומצמת וקטנה, הפינה של אתי. הפינה הזו, לא אפשרה לך לממש את המרחבים האדירים שנמצאים בתוכך."

"אז איך הדו שיח הדמיוני הזה יעזור לי?" שאלה אתי בקוצר רוח.

"כל מה שאנחנו רוצות זה לאפשר את ההופעה של מכלול החלקים שבתוכך, לתת להם ללמוד לתקשר אחד עם השני ומתוך זה לאט לאט להתקרב ולגלות את המהות האמיתית שלך."

"זה שאני לא מאפשרת לכל החלקים שבי להופיע, זה מה שתוקע אותי בחיים?" שאלה.

"זה בגלל שאת פועלת דרך חלק אחד מתוך מבנה האישיות שלך והרבה פעמים החלק הזה הוא לא החלק המתאים לשלב הזה של החיים. זה חלק שהתרגלת לחשוב שהוא מגן

"אני כבר 20 שנה הולכת למטפלים הכי נחשבים, ניסיתי כבר כמעט את כל השיטות ואני מרגישה שכלום לא עזר לי. אני ברמת מודעות מאוד גבוהה ולמרות זאת, לא הצלחתי להפסיק את הגטיות השליליות שלי." אמרה אתי בעצבות. "למה את מתכוונת נטיות שליליות?" שאלתי בסקרנות.

"אני מרגישה שאני לא מצליחה להפסיק להתעסק בכעסים, פחדים ובכל הדברים שמעציבים אותי בהיים האלה ורואה רק את מה שאין וחסר לי. במילים אחרות, כמו שאמרתי למטפלת הקודמת שלי: כנראה שטוב לי כשרע לי ואת יודעת מה? נמאס לי מזה ואני רוצה שתסבירי לי למה אני נמשכת ככה למקומות השליליים האלה?" שאלה אתי בחוסר אונים.

"זה בגלל שהקב"ה רוצה שתהיה לך בחירה אמיתית בין הטוב לרע. אם היית מתנהלת כל חיך בצורה שכלית, סבירות אפסית שהיית בוחרת בדברים שרעים לך באופן מודע. כעצם לא היית בוחרת בכלל. היית חיה על הערפה אוטומטית קבועה של אותם דברים טובים כי יש להם יתרון מובהק וברור.

"בחירה נוצרת רק בין דברים שאין הערפה חזקה יותר לאחד מהם. על מנת לייצר איזון בין הטוב לרע ולאפשר בחירה, הקב"ה נתן עדיפות למקום הרע שאליו את נמשכת, לאותם דמיונות שנמנפים אותנו ואנחנו מאמינים שאם יהיה לנו אותם, אז נהיה אנשים מאושרים.

"המאבק הזה בין הטוב לרע, הוא הדבר היחיד שבאמת מאפשר לנו בחירה אמיתית בנפש. הבעיה, כשלא לומדים לעבוד עם המנגנון הזה בצורה נכונה, אז הפועלה שנוצרת היא הפוכה והמקום הרגשי השלילי שאליו את נמשכת הוא מתחיל לנהל את השכל ויוצר הערפה מובהקת שמנטרלת לך את יכולת הבחירה.

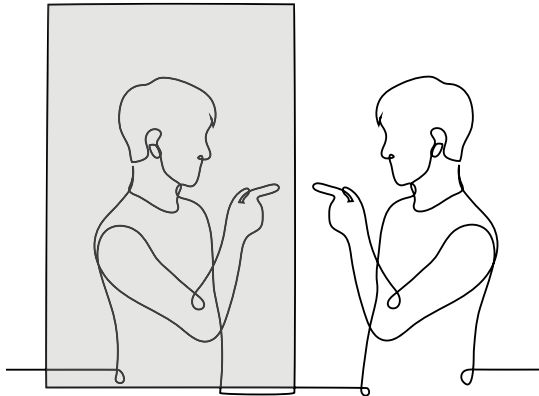
"שימי לב: מה עובר עליך כשאת פתאום פוגשת בכל מיני מחשבות שליליות, דמיונות לא רצויים?" שאלתי אותה.

"אני מרגישה שהם נדבקים בי ואני לא מצליחה להשתחרר מהם, ענתה אתי.

"ומה קורה כשמחשבות ורגשות חיוביים מגיעים אליך?" שאלתי.

"אני מרגישה שאני לא מצליחה להאמין להם, לא משנה כמה אני מנסה. אני מיד שולפת את עצמי החוצה ובמקרה הטוב מסתכלת עליהם מהצד ומנסה להבין אולי יש בזה קצת אמת? אולי כראי להאמין לזה? איך אני אמורה לעבוד עם המנגנון הזה בצורה הנכונה?" שאלה אתי.

"כל עוד לא תרכשי כלים שיעזרו לך לדעת איך לצאת מעצמך, את לא תוכלי להיפגש עם עצמך. הכלי שנלמד לעבוד איתו, הוא כלי דמיונוב על דו שיח. אותו מקום שבו את כלואה, זו מעין הגדרה של עצמך משנות חיך הראשונות שכנראה נוצרו מהמשוברים שקיבלת מהסביבה שלך. את קיבלת אותם כמציאות מוחלטת מגיל צעיר ואז מישורים אחרים של האישיות שלך לא קיבלו מקום ולא הצליחו להופיע."

עליך ומתגמל אותך, אבל הוא לא לרונוטי להתמודדויות הבוגרות המשתנות שלך, שבהם חלקים אחרים אמורים להופיע ולקחת פיקוד. ככה נתקעת עם החלק הזה ועד היום את חוזרת על אותם דפוסים.

"אבל, יש בשורות טובות..."

"איזה בשורות טובות כבר יכולות להיות?" שאלה בחשדנות.

"שאותם כוחות, אותם פתרונות ותובנות שיכולים לשנות לך את המציאות, מתדפקים על דלתך וכל הזמן מנסים להופיע. המקום המצומצם, הפינה של אתי, הוא מעין צילום מסך מאוד שטוח של שכל העולם עם חוקיות שאת רכשת מהעולם ואיתו את פועלת ובה את שבויה, זה לא באמת השכל שלך. אנחנו נלמד לעקוף את השכל הזה ונתחבר לשכל עמוק יותר שמגיע מעצם הנפש שהוא גילוי של

מה הדרך הטובה ביותר לחבר צעירים ליהדות בעידן דיגיטלי?

מאז שמחת תורה אנו עדים שהדור המכונה "דור הטיקטוק" התגלה כדור אמיץ, מסור ומאמין לא פחות מדור תש"ח או מלחמות אחרות. יתר על כן, הצימאון למצוות כמו ציציות ותפילין וההתחזקות באמונה לפני כל יציאה לקרב מפעימים את כל מי שעוסק בנושא. זהו מהפך שדוחק את ההנחה של "עידן דיגיטלי", משום שזרמי העומק הולכים בכיוונים משמעותיים מאוד, ולא מצטמצמים בשאלה האם התוכן של האישיות מופיע בדיגיטל או בכלים אחרים. ממילא גם הדרך לקירוב תלויה בכך: ככל שנאמין שמאחורי העטיפה אוחזות העיניים ישנן נשמות צמאות המבקשות את קרבת ה', שכוספות לקיום תורה ומצוות, כך נוכל לקרב יהודים לעבודת ה' יתברך באופן עמוק ואמיתי, וזה נכון בין בכלים אלה ובין בכלים אחרים.

איך אדם יודע שהוא חזר בתשובה שלמה ותשובתו התקבלה?

השאיפה לחזור בתשובה מלאה וגמורה נדמית במבט ראשון עליונה ונשגבה, כך שמי שהמציא אותה בתוכנו היה ודאי היצר הטוב. אלא שבדרך כלל המצב כנראה הפוך, וזו עצת היצר הרע. הסיבה היא, כי האויב הכי גדול של הטוב הוא הטוב ביותר. וכיוון שהיצר רואה שאין טעם להציע את הרע ממש, הוא מבקש להפיל אותנו על ידי רפיון ידיים מכך שאיננו מצליחים לעמוד בטוב ביותר. ולכן השאלה הטובה יותר היא: באיזו דרך אוכל להגיע לתשובה המלאה ביותר שבידי, באופן שאוכל להתמיד בה ולפעול לתיקון כל העניינים הדורשים תיקון באישיותי? ולא לנסות להגיע לאיזו מדרגה שסופה תסכולים ונפילות. וזוהי שאלה של עובדי ה' כנים ומפוכחים. ולגבי קבלת התשובה בוודאי שיש כזה מדרגות, אבל הבסיס הוא כמו שאומר בעל התניא באגרת התשובה (פרק יא) שהקב"ה רב לסלוח תכף ומיד שהאדם מבקש סליחה בלי שום ספק.

האם לטומאה יש כוח משל עצמה?

במציאות העולם הזה אנו רואים שיש טוב ורע, ותפקידנו לזהות את הרע ולעשות כל שביכולתנו כדי לעקור אותו, שנאמר "ובערת הרע מקרבך". מכיוון שאנו שואפים לעבוד את ה' בטהרה עלינו להסיר כל בדל של טומאה, שהעולם הזה מלא בהם גם במישור ההלכתי וגם במישור הרוחני-תרבותי. יוון טימאה את השמנים אך גם את התרבות הישראלית האלוקית, ולכן אנו נלחמים בטומאתם עד עצם היום הזה. ויחד עם זאת אנו אומרים בכל יום "יוצר אור ובורא חושך", מפני שאין במציאות עוד מקור חוץ מה' יתברך. וגם הטומאה היא דרך אלוקית לתת לנו מרחב שבו נזכה בבחירתנו ובמעשינו להגביר את הטוב ולבער את הרע.

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il
לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

קרוב אליך

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

**יום פתוח
במיוחד בשבילך!
ה' אלול 8.9.24**

בית הספר האקדמי
לסיעוד ע"ש טסלר
מרכז רפואי צאנז - לניאדו

**בית הספר האקדמי לאחיות,
בב"ח לניאדו**

מזמין אותך ליום פתוח
במיוחד עבורך

תוכלי לקבל את כל המידע
על מסלול הסבת אקדמאיות
על אפשרויות ההשמה בעבודה
ועל המלגות

הרשמי עכשיו!